

ИГКОРАЦИ

У овом броју читајте:

ШКОЛСКИ ЖИВОТ

ЧУВАРИ
ПРИРОДЕ

КУЛТИВИСАЊЕ

НАШИ ТАЛЕНТИ

ГЕОГРАФСКИ
ПУТОКАЗ

TIME FOR
KIDS

МЛАДИ
ФИЗИЧАРИ

ИНТЕРВЈУ
БРОЈА

СПОРТСКИ
ТРЕНУТАК

УВОДНИК – ОДГОВОР ЈЕ У КЊИЗИ

Свако дете и сваки човек су различити и састављени од врлина и мана, у сваком од нас се налазе таленти које треба открити. Потребно је да школа и наставник сваком ученику приступе на посебне начине, уважавајући различитости које сваки појединац поседује. Треба изазивати и будити таленте и ширити научне видике.

Пре него што сам постао директор школе, радио сам као наставник историје 20 година у нашој школи. Просвета и рад са децом запосленом у школи дају јединствену могућност, јер се свакога дана отварају врата маште, знатижеље и радости које рад са децом нуди. Просвета и школство су улагање у будућност једног народа и друштва. У школи сваки предавач мора учинити све како би свој предмет и своју науку приближио ученицима. Ниједан предмет не сме да буде страх и баук, већ радост и узбуђење сазнања. Извео сам 5 генерација ученика као одељењски старшина. Током овог најодговорнијег посла у просвети увек су ми најближи сарадници били родитељи. Само уз сарадњу родитеља и школе у интересу деце можемо доћи до резултата и никада не смемо дозволити да се створи јаз између родитеља и школе.

Данас сам директор школе и после годину дана рада морам рећи да ми највише недостаје непосредан рад са децом, часови и предавања. Сматрам да сви у школи треба да разумеју важност међусобног поштовања и различитости размишљања. Потребно је да се чујемо и да разумемо потребу свих, на првом месту деце да буду саслушана. Треба се трудити да поштеним и вредним радом јачамо и градиме међусобно поверење свих актера у раду школе. На првом месту су деца, наши ученици којима школа мора бити оаза мира, учења и науке. Нико не треба да долази у школу са било каквим

страхом или нелагодом. Сматрам да је то врхунски интерес свих запослених у школи.

Данас смо сви суочени са чињеницом да се налазимо у галопирајућој технолошкој и информатичкој револуцији, где брзина технолошког напретка и информатички развој остављају остале научне дисциплине неснађене и многа питања се постављају, а одговори касне. Одговор који ће увек бити присутан и тачан и који ће нам дати објашњење и пут чак и кад смо збуњени збрком и хаосом информација које нам се нуде у данашње време је КЊИГА и истина која се налази у њој. Мој савет нашим ученицима, такође и њиховим родитељима је да се окрену књизи, том непресушном извору знања и истине. Доживљај књиге и питања која нам се постављају и перспективе и видици који се откривају и шире стварају искуство из кога онда можемо црпити знање и лакше долазити до одговора.

Наша школа је лепа и уређена, опремљена са довољно техничких и информатичких средстава, али много важније од тога је мотивација и ентузијазам наших наставника и ученика који увек морају бити партнери у процесу упознавања различитих научних дисциплина и откривања нових знања. Оно што ме радује је велико присуство деце у школској библиотеци у којој се налази велики фонд књига и часописа. Веома је значајно да се љубав према књизи развије у најмлађим разредима и увек ћу, у утакмици између књиге и технологија, бити на страни књиге.

Надам се да ће се наша школа убудуће развијати проналазећи праву меру између технолошких иновација, живе речи и повратка књизи.

Јоца Стојков, директор школе

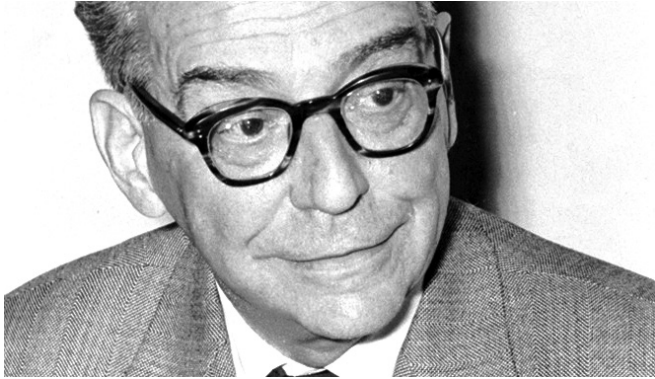

БИБЛИОТЕКА - ЛИТЕРАРНЕ РАДИОНИЦЕ

Вођени својим учитељицама, радознали прваци су у овом полугодишту закорачили у срце школе - библиотеку. Током специјалне литерарне радионице, на чијем су крају сви ученици позајмили по књигу и понели је кући, многи су тек одшкринули врата чудесног света књига. Као ударје, библиотека је од појединих ученика добила и њихове прве цртеже посвећене управо школској библиотеци. Поједина одељења другог разреда, укључујући ученике који већ радо читају у библиотеци, такође су учествовала у посебним литерарним радионицама које су реализоване током децембра.

М.Р.

ЗАШТО ЧИТАМ?

Иво Андрић

Иво Андрић је један од најважнијих писаца 20. века. Рођен је 9. октобра 1892. године у Травнику, а преминуо је у Београду 13. марта 1975. године. Писањем је почео да се бави још у младости, у гимназији, и своју прву песму „У сумрак“ објављује 1911. године.

Његово најпознатије дело је роман „На Дрини ћуприја“. Аутор је и других значајних дела међу којима су „Травничка хроника“ (1945), „Ex Ponto“ (1918), „Проклета авлија“ (1954), „Госпођица“ (1945)... У већини својих дела говори о балканској историји и судбини балканских народа током више векова под Османским царством и Аустроугарском, сложеним друштвеним односима, трагедијама које су их задесиле.

Добио је Нобелову награду за књижевност 1961. године за „епску снагу којом је обликовао теме и приказао судбине људи током историје своје земље“. Целокупни новчани износ од Нобелеове награде донаирао је Босни и Херцеговини за изградњу библиотеке и куповину књига.

У говору поводом доделе Нобелове награде Иво Андрић није говорио о себи или о свом делу, већ је изнео размишљања о историји Балкана и трагичној судбини народа региона, који су се често борили да преживе кроз ратове и међусобне сукобе, као и како таква судбина обликује читаво друштво и појединца, па и њега самог, као писца. У том контексту, он је указивао на значај културе и књижевности као мостова међу народима.

„Нобелову награду нисам добио за себе, већ за народ и за ту земљу која је увек била у некој врсти немира и патње“.

„Понекад мислим да је Балкан, без обзира на своје мноштво народа и култура, заправо само једно велико, неиспричано и непрежаљено поглавље европске историје“.

„Књижевност је најлепши начин да се достигне и разјасни истина о људском животу, истина која, премда може бити округна, увек носи са собом могућност спасења и помирења“.

„Као писац, не тражим да будем схваћен. Мој посао је да поставим питање и укажем на оно што се често занемарује – да се дође до истине која није увек пријатна, али је неопходна за свест и опстанак сваког народа“.

Дуња Круљ, 8/4

„НОБЕЛОВАЦ“ у нашој школи

Поводом обележавања 50-годишњице од смрти нобеловца Иве Андрића нашу школу је посетио доајен српског глумишта Тихомир Станић. Дана 29. октобра ученици свих разреда имали су прилику да уживају у казивању делова најзначајнијег Андрићевог књижевног дела „На Дрини ћуприја“ у извођењу глумца Тихомира Станића који је у телевизијској серији публици приближио лик и дело самог књижевника. Том приликом је говорио и о личним импресијама у вези са Андрићевим животом и стваралаштвом, али и о начину на који је у потпуности успео да зарони у његов лик и прикаже га веродостојно на малим екранима. Тихомир Станић истакао је „да су у серији 'Нобеловац' сви радили са неком посебном радошћу, као да сви осећамо да смо нешто дужни Иви Андрићу“.

Софија Стефановић 7/4

ЗАШТО ЧИТАМ?

Читање као путовање у непознато

Седим у соби, мрачно је, једино светло које гори је моја мала ноћна лампа. Гледам у шарене корице књиге и могу да осетим мирис нових страница.

Тада путујем у нови свет у коме нема брига и стреса. Некоме су књиге само обична скупина папира са много речи, али мени је то прилика за нову авантуру. Отварају ми се нова врата за која у стварном животу не бих имала кључ. Читање књига ми пружа прилику да упознам нове људе који имају различите судбине и приче. Некоме је читање мрско, али мени никад није било. Увек сам волела да видим неки други универзум у коме је све могуће. Књиге као да ми дају крила и испуњују ме својом магијом. Читање дуге књиге можда може да буде мало заморно, али осећај када је прочитамо је непроцењив. Најлепше је то што никад не знаш шта те очекује на следећој страници. Волела бих да мотивишем остале да почну да читају књиге јер свако може да нађе неку књигу за себе.

Зато доста размишљања, зграбите неку књигу и отпутујте у неки други свет! Свет у коме ћете моћи све што пожелите.

Ивона Илић, 8/1

ЗАШТО ЧИТАМ?

– Зашто читам? – веома тешко питање. Сигурна сам да би људи и деца свих узраста имали најразличитије одговоре – да сазнам нешто ново, да обогатим свој речник, да научим да пишем саставе, зато што ме мама и тата терају... Мој одговор би био нешто између свега овога, али у ствари врло различит од свих наведених.

Истина је, као и већина деце, нисам волела да читам. Откако сам била мала, моји родитељи и сви остали старији у мојој околини би стално говорили о значају књига и читања, посебно за децу. Упркос њиховом труду да ме заинтересују, никако нисам схватала зашто су им те хрпе папира са неким жврљотинама тако важне.

– Зар је разговор о њима вредан ометања моје чајанке са плишаном слоницом Емили? – питала бих се.

Колико год да ми је тата читао прича пред спавање и колико год пута да их је читао изнова и изнова, изгледало је као да су улазиле кроз једно уво и излазиле кроз друго. На крају бих заспала од досаде. Тек сада разумем да је то зато што ми је глава била празна, не само због недостатка знања, већ и жеље за учењем.

Стварно нисам желела да читам. На моју велику жалост, тата би ме стално водио у библиотеку. Можда тај део и није био тако страхан зато што су библиотекарке мислиле да сам слатка. Оно што заиста јесте било страшно је читање. И то је било тако све до једне вечери када ми је тата донео књигу по имену „Боје сребрног делфина”. Не знам зашто се та књига толико разликовала од свих других татиних дечјих прича, али изгледа да је то била књига за мене.

Тог тренутка сам пошла на свој пут кроз чаробни свет читања. Изгледа да те хрпе папира са жврљотинама имају моћ да ураде и нешто чаробно, осим што терају одрасле да се непрестано досађују њима. С временом сам схватила да то нису само папири са словима, већ и врата која воде у другу стварност.

Знала сам да будем толико бесна на неког књижевног јунака да сам хтела да исцепам целу књигу. Некада бих се толико плашила за судбину ликова да бих сакрила књигу у татиној соби, као да сам страховала да из ње случајно не искочи чудовиште. Била сам у стању и да заплачем.

Када сам била мала волела сам да читам јасне и просте приче, али сам одрастајући схватила да није све увек тако како изгледа да јесте. Како постајем старија и зрелија, све ми се више свиђају алегоријске приче, што вероватно долази из моје љубави према компликованим стварима. Без обзира на све то, читала бих „Боје сребрног делфина” по стоти пут.

Питање је било: „Зашто читам?” Могла бих да кажем да читам да побегнем од свакодневице или да проширим своје знање, а можда само уживам у читању. Не сматрам да је за читање потребан разлог, само је потребна воља. Зато читам.

Дуња Круљ, 8/4

Свети Сава

Постоји једна звезда на небу српских светитеља која јаче сија од других и која рефлектује ту светлост ка свим другим звездама и звездицама. Та светлост је просветлила српску земљу и српске душе и дан-данас допире до нас. Свети Сава.

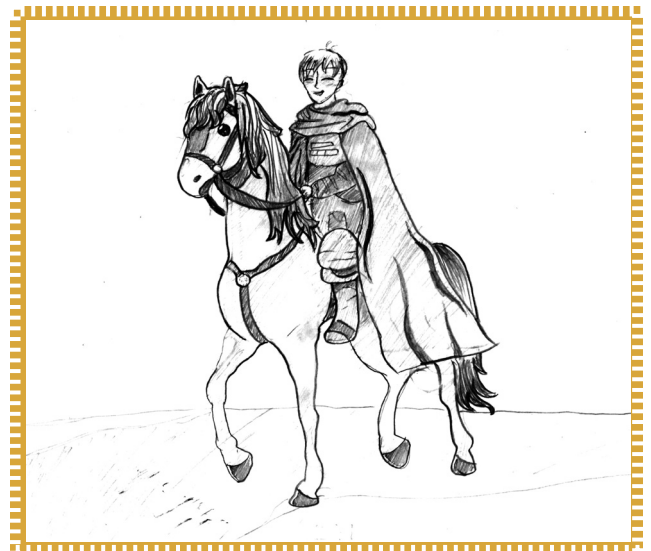
Веома давно живео је један млади принц Растко. Био је необично mudar, богат и леп. Сва врата светске славе и уживања била су му отворена. Ипак, вапај душе одвраћао га је од свих тих чари и привлачности света. Једнога дана је у тајности и на велику, али краткотрајну жалост својих родитеља, побегао у једно пусто место где је свој живот наставио као скроман монах. Једина жеља му је била да своју душу осветли Божјом истином и да само њему служи. Звучи као нека тужна бајка за нас који смо одгајани на маштовитим бајкама о срећним принчевима и принцезама, а у ствари ово је истина о почетку стварања свете српске земље и просветљењу нашег народа.

Много година касније овај краљевић, обогашен истинским богатством, враћа се у своју земљу као принц цркве и духовни вођа своје нације за сва времена. Постаје Свети Сава, како се каже у црквеној похвалној песми, учитељ пута који води у вечни живот. Мири, поучава, теши, храни, гради, васкрсава, разноси љубав Христову по читавој земљи. Измоливши од Бога аутокефалност српске цркве свом народу оставља сопствену лађу за спасење душа и постаје њен први архиепископ и вечни патријарх српски. Подиже многе манастире као задужбине свом народу: Хиландар, Жичу, Студеницу, Калинић. Рекло би се ничу, али изгледају као да су са неба спуштени. На његовом темељу и лози његових сродника постаје лоза Светих Немањића, чији су чланови владари и цареви наше земље, а многи од њих и светитељи.

Свети Сава је за живота урадио оно што је људима немогуће. По телесној смрти није напустио свој народ чинећи чудеса и крепећи народ у тешким временима наше историје силом својих нетрулежних моштију. Мислећи да заустави непресушни извор, Синан-паша пали мошти Светог Саве, а ми у наше време на том месту добијамо велелепни храм да нам не улепшава земљу само, него пре свега душе.

Распет за живота на земљи ради љубави Христове и љубави према свом народу, за све што је учинио и што данас чини и за овај нараштај, мада смо ми понекад несвесни тога, Свети Сава носи епитет највећег Србина.

Андреа Баша, 8/2

ПИЛИПЕНДА – ИЗМЕЂУ ВЕРЕ И ВЕЧЕРЕ

Једна од најважнијих приповедака чувеног писца Симе Матавуља јесте „Пилипенда”. Она нам говори о борбама, искушењима и мукама нашег народа. Осликава положај далматинских Срба под великим притисцима Аустроугарске.

У сушном и оскудном времену аустроугарске власти намећу захтеве и понижавају угњетавани српски народ, уцењујући их да продају своју православну веру за католичку вечеру. Односно, свима онима који би се поунијатили, обезбедили би основне намирнице за живот. Стуб светлости, гладан, али непоколебљив, упркос свим мукама, као представник свог презимена, стоји Пилип Бакљина. Он је бакља која својом вером и српским инатом не пристаје да замени своју веру. Символ његове беде и сиромаштва показује и његова кућа са окућницом. Са својом највећом подршком и моралном узданицом, супругом Јелом, чије се име болно игра са њиховом судбином и глађу, овај брачни пар живи у трошној кући са мршавим магарцем и две кокошке. Ништа не може искушати снагу вере и границе као глад. Пилип остаје гладан, али непоколебљив. Много га је болело што његова супруга нема чак ни повезачу за цркву, због које људи могу нагађати да ли су се „продали” или не. Пилипенда у расправи са својим комшијом, Јованом Кљаком, истиче да никада неће продати свој образ. Међутим, из немоћи и беса који у њему буди овај разговор, Пилипенда по танким ребрима удара свог магарца након чега се расплаче од туге.

Пилипенду не боли само глад, глад би некако и могао да преживи, али га боли издаја сопственог народа. Овај човек светлости и моралне чистоте остаје да сија својом светлошћу и снагом вере.

Емилија Јеринић, 8/1

ХЕРЦЕГОВАЧКА ГРАЧАНИЦА

Херцеговачка Грачаница је саграђена 2000. године на брду изнад Требиња. У тестаменту песника Јована Дучића изражена је жеља да буде сахрањен у свом родном граду и у цркви која је налик „оној на Косову”. Мислио је на косовску Грачаницу, најпознатију задужбину краља Милутина из 1321. године. На дан када је Јован Дучић умро на брду Црквина је 1999. године постављен и освештан камен темељац за изградњу херцеговачке Грачанице. Одабрано је баш то место, јер се сматра да је ту некада била Црква Светог Аранђела Михаила, такође задужбина краља Милутина. Комплекс херцеговачке Грачнице завршен је наредне године када су и пренесени посмртни остаци Јована Дучића.

Херцеговачка Грачаница није иста као она на Косову. Има један ниво мање, а и унутрашњост се разликује. Црква је изграђена у византијском стилу. Унутар цркве се налази шеснаест стубова од којих је петнаест четвртастог пресека, а један је заобљен и има посебан значај и симболику. У његовом подножју се налази камен донесен из косовске Грачанице – „камен са огњишта” преноси дух „старог дома” у „нови дом”. Са десне стране цркве налази се песников гроб са натписом, по његовој жељи, „Јован Дучић – песник”. У склопу комплекса се, поред цркве, налазе и звоник, владичански двор, амфитеатар, сувенирница и ресторан „Дучићев поглед”. Са брда Црквина пружа се најлепши поглед на панораму града Требиња и реку Требишњицу.

Дања Миљковић, 6/3

НАЈЛЕПШЕ РЕЧИ

Дан европских језика

Поводом Дана европских језика, који се одржава већ 24. годину заредом, у школи су 26.9.2024.г. организоване занимљиве активности. На одморима, између часова, могле су се чути преко школског разгласа песме на различитим европским језицима. Догађај су организовале наставница руског језика Драгана Бајчета и наставница енглеског језика Јована Ракић, које су од предложених песама одабрале коначну верзију. Реакције међу ученицима и наставницима биле су веома добре, а наставница Јована Ракић потврдила је да планирају да организују сличан догађај и наредне године.

На свету постоји између 6000 и 7000 језика, које говори преко седам милијарди људи у више од 190 независних држава. У Европи постоји око 225 аутохтоних језика, отприлике 3% од укупног броја језика у свету. Европски дан језика има за циљ информисање јавности о значају учења језика, промовисање језичког и културолошког богатства Европе и подржавање целоживотног учења језика.

Лазар Реновић, 6/2

Најлепше речи српског језика

Прочитала сам негде да реч човек значи „онај који говори” и да је само људима дат тај дар по коме се разликујемо од других бића. Реч, када најпростије погледамо, представља средство за комуникацију. Међутим, ако се мало удубимо у разговор, видећемо да реч има неку силу која на човека утиче на разне начине. Православље, вера нашег народа, даје одговоре на то.

Иако не познајем најбоље стране језике, чула сам да је наш српски језик веома богат. Вероватно богат избором речи да се искажу осећања, делања и стања човека, јер зависи од оног ко изговара и оног који слуша. Из нашег је народа проистекла једна лепа пословица: „Лепа реч и гвоздена врата отвара”.

Породица представља стуб живота. У њој човек осећа сигурност јер припада заједници која је темељ љубави. Зато ова реч буди најлепша осећања и представља највеће животно благо.

Пријатељство – у самој речи постоји глагол пријати који означава да два човека одговарају један другом. Мора бити из истинске љубави, јер се у супротном не може назвати овом речју.

Село је реч која обележава Србију, али и у мени буди лепа осећања. Подсећа ме на безбрижне распусте и игру, на моју баку и деку, на прелепу природу и још много ствари које у мени буде најдраже успомене.

Слава – реч која је својствена само Србији и која је издваја од других држава. Подсећа ме на свеца који чува породицу и кућу.

За крај, навела бих речи које треба да чине основу живота сваког појединца, а то су: вера, нада и љубав.

Мислим да је тешко сачувати српски језик од уплива страних речи. Ипак, морамо да се трудимо да наш језик и ћирилицу као темељ и историјско благо нашег народа сачувамо. Речи треба да употребљавамо у корист ближњих и нас самих.

Андреа Башиа, 8/2

Мој последњи час српског језика

Данас су сви сви били нешто тихи, некако је све било другачије. Данас су нам саопштили да наш матерњи језик више није матерњи, већ један језик који ће се помињати само на часовима историје.

Први час је био српски. Наставница није изгледала најсрећније. Није била насмејана, него некако озбиљна и помало тужна. На табли није писало ништа, никакав наслов или нешто слично. Из неког чудног разлога, све књиге које су биле у ормарима и у фиокама биле су избачене и стављене у некакве црне велике џакове. У учионицу је ушао неки ниски непознат човек кога први пут у животу видимо. Кракто је попричао са наставницом, а када су завршили разговор, почео је да се обраћа нама. Изговорио је: „Добар дан, децо, моја данашња дужност је била да вас обавестим да од данас више нећете имати часове на српском“. Цела учионица је заћутала, није се чула ни мува. „Такође, нећете моћи ни да комуницирате између себе на српском, него само на арапском“. „Арапском!“, повикали смо сви. Кроз моју главу је прошло милион мисли, како не знам ништа о том језику, како никада нећу моћи најлепше мисли да кажем на свом језику.

Тек тада сам разумела колико је заправо важан матерњи језик и колико је јединствен наш српски језик који не прича много људи широм света.

Маша Јовановић, 7/1

Сусрет са
Вуком Караџићем

Било је рано јутро кад сам стигао у Беч. Напољу је било лепо време. Био сам у краткој посети овом граду, па сам кренуо у обилазак. Купио сам новине и схватио да је 1854. година.

Док сам се шетао уским и уредним улицама града, облаци су се појавили. Трчао сам ка свом хотелу, али већ је било касно. Киша је почела да пада. Да бих се склонио од невремена, ушао сам у оближњу кафану. Конобар ми је рекао да је остао само један сто са две столице. Дуго сам седео сам у тишини и слушао кишу како добује о кров. Одједном, ушао је старији човек са дугачким седим брковима. Био ми је познат однекуд. Питао ме је да ли може да седне за мој сто. Ја сам то прихватио и представили смо се један другом. Тад сам упознао Вука Караџића. Темељно ми је причао о својим доживљајима и идејама кад је састављао азбуку за наш језик. Ја сам му доста причао о речима које користим у свакодневном говору. Наш разговор је прекинуо конобар који је рекао да се кафана затвара. Осврнуо сам се око себе и видео да није било никога унутра, сем мог пријатеља и мене.

Кад смо изашли, већ је била дубока ноћ. Признао сам Вуку да долазим из будућности, а он је био задовољан што је његова реформа језика и правописа прихваћена. Међутим, разочарао се када сам поменуо речник омладине. Растали смо се, а он је нестао у ноћној магли.

Немања Маричић, 8/3

Москва

Москва — это не просто столица России, это город с великой историей, культурой и невероятной энергетикой. Основанная более 800 лет назад, она сохранила следы многих эпох, сочетая старинные памятники с современными небоскрёбами. Первое, что поражает в Москве, — её масштаб. Здесь каждый найдет что-то для себя: от величественного Кремля и собора Василия Блаженного до уютных улочек Арбата. Красная площадь, являющаяся символом не только города, но и всей страны, каждый год привлекает миллионы туристов со всего мира. Москва — это центр культуры. Здесь расположены знаменитые музеи, такие как Третьяковская галерея и Пушкинский музей, где можно увидеть шедевры мировой живописи. Театры, например Большой театр, радуют зрителей выдающимися постановками.

Лав Алејников, 8/5

Стädte in Deutschland, Österreich, in der Schweiz und in Liechtenstein, die ich euch empfehle

Die deutschsprachige Städte, die ich euch empfehlen würde sind natürlich die Hauptstädte Berlin, Wien, Bern und Vaduz, doch auch München, Stuttgart, Hamburg, Köln, Salzburg, Graz, Innsbruck, Zürich, Basel und Zug. Alle diese Städte gehören zum deutschen Sprachraum.

Diese Städte - München, Stuttgart, Hamburg, Köln, Salzburg, Graz, Innsbruck, Zürich, Basel und Zug, schlage ich vor weil sie ihre ganz eigene Schönheit haben. Beispielsweise ist München berühmt für sein Oktoberfest und Weißwurst), oder Salzburg, das für Mozarts Geburtshaus sowie für eine wunderschöne Aussicht auf den Berg bekannt ist.

Heute, werde ich die Tatsache über diese Städte erklären sowie meine Meinung und den Grund für diese Städte erläutern.

Berlin ist die Hauptstadt Deutschlands und ein Bundesstaat sowie die bevölkerungsreichste Stadt Deutschlands. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen das Brandenburger Tor, der Berliner Fernsehturm, der Reichstag sowie die ehemalige Berliner Mauer. Das sind Gründe, wieso Berlin.

Wien ist die Hauptstadt Österreichs und ein Bundesstaat, sowie die bevölkerungsreichste Stadt Österreichs. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen Schönbrunn, Stadthaus und Wiener Staatsoper. Das traditionelle Gericht ist Wiener Schnitzel. Das sind die Gründe, wozu Wien.

Bern ist die Hauptstadt der Schweiz und liegt im gleichnamigen Kanton. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen das Rathaus, das Stadttheater und die Universität. Es befindet sich auch im Mittelland oder in der Nähe von Alpen. Das sind die Gründe, weshalb Berlin.

München ist die Hauptstadt des Bundeslandes Bayern, sowie die bevölkerungsreichste Stadt im Süden Deutschlands. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen der Marienplatz, der Englische Garten, der BMW Welt und die Allianz Arena. Von hier kommt die Mannschaft des FC Bayern München. Hier findet man das Oktoberfest statt. Traditionelle Gerichte sind Weißwurst

und Brezel. Das sind die Gründe, warum ihr München besuchen solltet.

Stuttgart ist die Hauptstadt des Bundeslandes Baden-Württemberg, sowie die zweitgrößte Stadt im Süden. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen die Ludwigsburg, die Staatsoper sowie der Mercedes-Benz Arena und Museum. Das Volksfest (ähnlich dem Oktoberfest) findet man hier statt. Das sind die Gründe, wozu ihr Stuttgart besuchen solltet.

Hamburg ist ein Bundesstaat, sowie die zweitgrößte Stadt Deutschlands. Hamburg gehört zur Hanse und befindet sich an der Nordsee. Einer der wichtigsten Flüsse – die Elbe - fließt durch Hamburg und mündet hier auch in die Nordsee. Das sind die Gründe, wieso ihr Hamburg besuchen solltet.

Köln ist bevölkerungsreichste Stadt des Bundeslandes Nordrhein-Westfalen und im Ballungsraum Rhein-Ruhr. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen der Kölner Dom, die Hohenzollernbrücke und das Rheinufer. Das sind die Gründe, warum ihr Köln besuchen solltet.

Salzburg ist die viertgrößte Stadt Österreichs und ein Bundesstaat. Salzburg liegt 150 km von München entfernt in den Alpen. Der Name Salzburg besteht aus zwei Wörter – Salz und Burg. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen das Mozarts Geburtshaus und Salzburger Dom. Das gewohnte Gericht sind die Mozartkugeln. Das sind die Gründe, warum ihr Salzburg besuchen solltet.

Graz ist die zweitgrößte Stadt Österreichs und liegt im Bundesland Steiermark. Salzburg liegt 30 km von Slowenien entfernt in den Alpen. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen der Hauptplatz und der Grazer Schloßberg. Das sind die Gründe, wozu ihr Graz besuchen solltet.

Innsbruck ist die fünftgrößte Stadt Österreichs und liegt im Bundesland Tirol. Innsbruck liegt 150 km von München entfernt in den Alpen. Der Name Innsbruck besteht aus zwei Wörter – Inn (der Fluss) und Brücke. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen die Innsbrucker Hofburg und das Goldene Dachl. Das sind die Gründe, wieso ihr Innsbruck besuchen solltet.

Zürich ist die größte Stadt der Schweiz und liegt im gleichnamigen Kanton. Es liegt in den wunderschönen Alpen. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen die Kirche Grossmünster, das Kunsthaus und das Landesmuseum. Das sind die Gründe, weshalb ihr Zürich besuchen solltet.

Basel ist die drittgrößte Stadt der Schweiz und zeichnet sich durch seine Lage im Dreiländereck der Schweiz mit Deutschland und Frankreich aus. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen der Messturm, das Wildt'sches Haus und das Museum der Kulturen. Das sind die Gründe, warum ihr Basel besuchen solltet.

Zug ist die Stadt in der Schweiz und liegt im gleichnamigen Kanton entfernt in den Alpen. Der Name ist meiner Meinung nach sehr interessant und lustig, warum Zug. Zu den berühmten Sehenswürdigkeiten zählen der Zyturm und die Kirche Sankt Ostwald. Das sind die Gründe, wozu ihr Zug besuchen solltet.

Теодор Крсмановић, 7/4

ДЕЧЈА НЕДЕЉА

У периоду од 7. до 11. октобра обележена је Дечја недеља под слоганом „Ја сам дете, имам план: Толеранција и љубав за сваки дан“.

Ученици су имали прилику да уживају у спортском дану, као и да присуствују приредби поводом пријема првака у „Пријатеље деце“. Приредбу су реализовале учитељица Зорица Сандић и наставница музичке културе Светлана Коркановић.

И.Т.

Мали Принц из мог угла

Мали Принц представља начин размишљања сваког детета, све док то одрасли не украте речима као што су: „Не буди детињаст“ или : „Ти си прерастао то“. У најмрачнијем делу срца у које дете скоро никада не залази, крије се један змијски цар и у њему слон.

Одрасли понекад, не схватајући, руше свет маште у коме деца живе. Они својим системима покушавају да нас потпуно уклоне из тог света. Желе да обликују наш мозак како бисмо размишљали као они, ограничено. Мали Принц ми се свидео јер се одупрео томе. Он није дозволио да старост утиче на његов начин размишљања. Није покушавао да објасни зашто је другачији.

Он нас такође учи животну лекцију о љубави. Волео је једну малу ружу као очи у глави. Схватила сам да понекад морамо да се убодемо на трн како бисмо открили нешто прелепо. Његово путовање од планете до планете ме подсећа на нашу потрагу за смислом. Упознао је много људи, али нико му се није свидео јер су они размишљали само о бројевима. Мали Принц ме подсећа да се вратим себи, да будем дете које гледа звезде, поставља питања и никада не престаје да се чуди. То није само прича о дечаку, већ о свима нама, о нашим страховима, сновима и тежњи да пронађемо своје место у свету.

Мали Принц ме је научио да се никада не изгубим у озбиљности одраслог света и да увек чувам оно мало дете у себи. На крају дана, ми живимо и срцем, а не само разумом.

Катарина Тодоровић, 7/2

ХУМАНОСТ НА ДЕЛУ

УДРУЖЕЊЕ СЛЕПИХ И СЛАБОВИДИХ – ГЛЕДАМ СРЦЕМ

У библиотеци наше школе је у четвртак 19. септембра 2024. године одржана панел дискусија у којој су учествовали Бобан Величковић – представник слепих особа, Катарина Ђорђевић – особа са инвалидитетом и Дејана Бачко – жена са крилима. Разговарало се о томе како функционисати у стварном свету упркос хендикепу.

Учесници су покушали да нам приближе своја свакодневна искуства и свој живот упркос физичким ограничењима. Кроз личне примере увели су децу у дискусију која је за циљеве имала промовисање и уважавање различитости, превенцију говора мржње и дискриминацију, вредновање емпатије и солидарности. Ученици су имали прилику, неки можда први пут, да виде и да у руци држе „бели штап“ или доживе како је седети у инвалидским количима.

Дискусија је прошла успешно, са креативним размишљањем и са пуно искрених емоција. Тај кратак сусрет је код ученика пробудио свест о људима са хендикепом. Показао је да, упркос физичким разликама, сви имамо исту вољу за животом и исто срце којим гледамо људе око себе и које увек треба да буде отворено за друге. Будимо храбри и гледајмо срцем!

Катарина Бера и Софија Шалетић, 8/3

ХУМАНИТАРНА АКЦИЈА „СВЕСКЕ СОЛИДАРНОСТИ“

Почетак нове школске године обележила је хуманитарна акција под називом „Свеске солидарности“, коју традиционално, осму годину заредом, наша школа организује у сарадњи са организацијом „Српска солидарност“.

У прикупљању свезака и школског прибора учествовали су ученици свих разреда, учитељи, наставници и ненаставно особље наше школе, са жељом да деци која живе у отежаним условима у српским енклавама на Косову и Метохиј, олакшају и улепшају школске дане. Акција је трајала од 1. до 12. септембра 2024. године, а организација је поверена учитељици Зорици Сандић, наставници хемије Биљани Тадић и педагошкињи Кристини Булатовић. Одзив је и ове године био велики. Прикупљена је значајна количина помоћи у виду свезака, оловака, лењира и другог прибора.

Учесници су још једном показали несебичну подршку и спремност да помогну ђацима и њиховим родитељима у тешким временима која су их задесила.

Софија Стефановић, 7/4

ХУМАНИТАРНА АКЦИЈА „ЈЕДАН ПАКЕТИЋ, МНОГО ЉУБАВИ“

У нашој школи је и овог децембра веома успешно реализована хуманитарна акција Црвеног крста општине Звездара - „Један пакетић, много љубави“, у којој се прикупљају и праве новогодишњи пакетићи за сиромашну децу, децу без родитељског старања, децу са интелектуалним и физичким потешкоћама у развоју и децу која немају прилику да добију поклон за Нову годину.

Захваљујемо свим ученицима који су учествовали у акцији!

С.П.

НОВОГОДИШЊИ БАЗАР

У уторак 24.12.2024. године у нашој школи реализован је хуманитарни базар. Ученици млађих разреда организовали су базар на 2. спрату заједно са својим учитељицама.

Ученици су на часовима ликовне културе уживали праве различите предмете, а на базару су, као и увек до сада, показали одговорност, посвећеност, емпатију, научили једну од важних лекција и прикупили 100 445,00 динара. Новац је после базара уплаћен на рачун Л.М., ученика једне београдске школе у којој ради наш колега, а коме је неопходна хитна операција.

Захваљујемо свим ученицима и њиховим родитељима који су још једном показали да заједно можемо да учинимо много и да смо спремни да помогнемо другима у невољи.

С.Н.

ДОДЕЛА НАГРАДА НАЈУСПЕШНИЈИМ ТАКМИЧАРИМА

Општина Звездара је 16. октобра 2024. године организовала доделу награда за све ученике и њихове наставнике који су освојили неко од прва три места на републичким такмичењима у школској 2023/2024.г.

Добитници награда:

Сава Дуњић, 3/4 – Математичко такмичење „Мислиша“, учитељица Катарина Миловановић;

Дарја Бабић, 8/4 – Републичко такмичење из српског језика и језичке културе и Републичко такмичење Књижевна олимпијада, наставница Драгана Цукић;

Андреа Баша, 7/2 – Републичко такмичење из српског језика и језичке културе,

Лена Томановић, 7/2 – Републичко такмичење Књижевна олимпијада, Дуња Круљ, 7/4 – Републичко такмичење из српског језика и језичке културе и Републичко такмичење Књижевна олимпијада, наставница Снежана Костић Хавари;

Наталија Ракић, 8/2 – Републичко такмичење из географије, наставница Јелена Поповић;

Милован Беговић, 7/3 – Такмичење у познавању опште и националне историје, наставник Филип Радовић;

Марта Ракић, 6/1 и Ена Срдић, 6/2 – Републичко такмичење из физике, наставница Наташа Табаковић;

Вук Марјановић, 5/5 – Математичко такмичење „Мислиша“, наставник Немања Танић;

Лазар Реповић, 5/2 – Такмичење ученика из технике и технологије за основне школе, наставник Небојша Дабић;

Ена Срдић, 6/2 – Такмичење из информатичког и рачунарског начина размишљања „Дабар“ за ученике основних школа (категиорија КилоДабар), наставница Анђелија Радак.

Иза свих награда стоји велики труд, упорност, посвећеност и љубав према предмету. Успех се цени јер је знање највеће благо.

Лена Томановић, 8/2

Општинско такмичење соло певања и малих вокалних састава - ДЕМУС:

1. место:

Андријана Вилај, 6/5
Теа Ђорђевић, 8/5
Теодора Васић, 8/5

2. место:

Александар Федунин, 5/2
Теодора Стефановић, 7/1
Ива Поповић, 7/1
Николина Минић, 7/4
Круна Михајловски, 8/3

3. место:

Шаша Поповић, 5/4
Теодора Крстић, 6/3
Катарина Тодоровић, 7/2

ПОСЕТИЛИ СМО

Прваци у посети Музеју хлеба

Ученици првог разреда су били на једнодневном излету и том приликом су посетили Музеј хлеба „Јеремија“ у Пећинцима.

Музеј има више од 2000 музејских експоната који су сакупљани 25 година из 750 српских села, разврстаних у три сталне поставке. Ученици су обишли и разгледали збирку оруђа за обраду земље, предмете у којима се месио хлеб, старе фуруне и трпезарије.

Уживали су гледајући слике које је насликао власник музеја на којима су представљени разни крајеви наше земље са свим својим лепотама.

И.Т.

Једнодневни излет ученика другог разреда

Ученици другог разреда су 7. новембра ишли на једнодневни излет у Мали Иђош, на салаш „Катаи“.

Када смо стигли, прво смо обишли салаш. Водич је на занимљив начин испричао и приближио ученицима причу о салашу, начину живота некада и сад, на који начин се давно обрађивала земља, како су изгледале земунице и живот у њима и обичаји. Ученици су обишли и разгледали збирку алата за обраду земље, видели су домаће животиње. После обиласка салаша возили су се трактором по салашу, јахали су коња, спуштали се зип лајном и играли се на спортско - рекреативном терену. Након игре и дружења посетили смо музеј у селу Мали Иђош. Видели смо како је некада изгледала сеоска кућа и стара пекара, како су некада припремали и пекли хлеб. Послужени смо и домаћом штрудлом за ужину.

Ученици су уживали у заједничком боравку у природи и спортско - рекреативним активностима које су допринеле бољем упознавању, побољшању односа и уважавању различитости.

Пуни позитивних утисака и богатији за нова знања вратили смо се у Београд.

С.Н.

Трећаци у Тршићу

У среду, 6. новембра 2024. године ученици трећег разреда су били на излету у Тршићу, родном месту Вука Стефановића Караџића. Прво смо посетили манастир Троношу, где је Вук учио прва слова, и упознали се са његовим историјским и верским значајем. Затим смо обишли Вуково имање, спомен кућу, вајате, качару, чардак, амбар... Након ручка ученици су се играли у етно селу „Сунчана река“. Тршић представља јединствени туристички комплекс и спој прелепе природе и традиције.

С.П.

Излет у Бранковини

Сви четвртаци у Бранковини су били, до тамо су се дуго возили. Али вредело је кад су тамо стигли, јер су се лепо проводили.

Певали су, играли се
и дуго шетали се.

У Десанкиној школи су били,
у старим клупама седели
и пером писали.

Чак два музеја обишли,
многo тога научили,
а кад су се вратили,
са собом су све успомене донели.

*Мила Панић и
Наталија Јовановић, 4/3*

Међународни београдски сајам књига

На Сајам књига сам отишао на школски дан 24. октобра. Упознао сам дечје писце Љубивоја Ршумовића, Бојана Љубеновића, Уроша Петровића, као и Александра Золотића. Купио сам разне књиге: „Свемирко“, „Бљакавац“, „Потрага за златном стрелом“, „Азар“, „Књига о фудбалерима“, „Орлови рано лете“, „Лоши момци“, „Магареће године“, „Приче са јастука“, „Поштована децо“, „Марко Краљевић“, „Дневник шоњавка“, „Три јаја на око“ и „Загонетна потрага“ (2. део).

Изузетно волим да читам романе, песме и бајке. Волим да идем на Сајам јер има велики избор књига, а ту су и писци који могу да ми потпишу књигу и илустратори који могу да ме нацртају. Ове године сам дао интервју за телевизију. Другу годину заредом посећујем Сајам књига са мамом и сестром и то нам полако постаје традиција.

Лазар Милошевић, 3/5

Са екскурзије ученика осмог разреда

Ове године ученици осмог разреда су на екскурзију ишли у Ниш. Поред овог прелепог града имали смо прилику да видимо и знаменитости у његовој околини. Манастир Покајница је женски манастир и задужбина кнеза Вујице Вулићевића, Карађорђевог кума. У Народном музеју и Медијани научили смо нешто ново из историје, а на Чегру проширили знање о бици на том подручју. Ћеле-кула је споменик настао након битке на Чегру. У њој се налазе лобање погинулих српских војника. Турци су је сазидали као опомену Србима, са циљем да их уплаше. Ипак, највећи утисак оставља природни феномен Ђавоља варош због своје аутентичности и занимљиве легенде коју носи са собом.

Прва легенда о Ђавољој вароши је прича о људима који су сметали ђаволу, те им је он спремио „ђаволу воду“ да забораве на родбинске односе. Пошто су пили ту воду, мештани реше да венчају брата и сестру. Ђавољи план је покушала да спречи вила. Није успела да уразуми сватове и они кренуше са младенцима ка цркви на венчање. Она се онда поче молити Богу да то спречи. Бог услиши њену молбу, споји небо са земљом, дуну јак хладан ветар и окамени сватове са младенцима.

Друга легенда каже да фигуре представљају окамењене ђаволе које су неки људи дуго носили на својим леђима, а отарасили су их се преноћивши једну ноћ поред цркве Свете Петке, која се налази у близини ових чудних земљаних фигура.

Лена Томановић, 8/2

Грађанско васпитање у Дому Народне скупштине

Дана 15. новембра ученицима седмог разреда одржана је настава грађанског васпитања у Дому Народне скупштине Републике Србије. Наставница Сибела Минић повела је групу ученика у посету институцији која представља највише представничко тело и носиоца уставотворне и законодавне власти у нашој земљи, а за ту прилику им је обезбедила и професионалног водича.

Поред детаљног историјског осврта на настанак овог импозантног здања, ученици су упознати и са начином организације скупштине и радом њених посланика. Највеће одушевљење изазвао је улазни хол надвишен куполом, као и два симетрично постављена степеништа од белог мермера која воде ка просторијама на спрату. Посебан утисак оставила је и велика пленарна сала која има приземље и галерију, у којој су се ученици сликали за скупштинском говорницом. Обишли су и раскошни дипломатски салон, у народу познат као Салон кнеза Павла, са зидовима покривеним свиленим тапетама на којима се налазе портрети владара из династија Карађорђевић и Обреновић, као и лустер од позлаћене бронзе са 36 свећа. У библиотеци су, поред богатог књижног фонда, приметили и детаљно промишљен ентеријер и намештај стилизован у националном духу.

Зграда Дома обилује и фрескама, сликама и скулптурама познатих уметника. Скулптуре у централном холу означавају привредне делатности - занатство, поморство, индустрију и пољопривреду, а изражене су женским фигурама израђеним у мермеру. Значајне су и скулптуре изливене у бронзи које персонификују Правду и Просвету.

Наставу грађанског васпитања ова посета учинила је занимљивијом. Надамо се да ће се и наредни часови одржати ван школских клупа.

Софија Стефановић, 7/4

ПОСЕТИЛИ СМО

Русија за децу

Уз подршку амбасадe Руске Федерације у Србији, влада града Москве је организовала Фестивал московског анимираног филма за децу који је одржан од 27. до 29. новембра у Београду, Новом Саду и Инђији. На фестивалу су приказани актуелни пројекти московских студија за анимацију. Филмски програм манифестације обухватио је анимирани филмови: „Лисица која је умела да свира виолину“, „Умка“, „Фиксизи“, „Брадати Бодо“, „Виле“, „Седам јарића“, „Финик“ и „Суперхероји“.

Тим поводом су наставница руског језика Драгана Бајчета и наставник историје Филип Радовић повели ученике петог и седмог разреда на пројекције филмова „Седам јарића“ и „Суперхероји“. Приказивање филмова у биоскопу „Рода синеплекс“ одржано је 27. новембра.

Ученици су уживали у фантастичним анимацијама и незаборавном проводу са својим наставницима надајући се да ће бити још сличних прилика за оваква дружења.

Софија Стефановић, 7/4

Шта бисмо понели на нову планету?

На часу Чувари природе добили смо задатак да напишемо шта бисмо понели на нову планету. Научници су открили нову планету у близини Земље, на којој нема других живих бића. Задатак је био да одаберемо само најважније ствари које бисмо тамо понели за опстанак, јер на васионском броду нема много простора.

Док смо разматрали идеје, чула сам смешне и занимљиве одговоре мојих другара. Неколико другара би повело свог пса на нову планету. Без кућног љубимца не би се упустили у овај авантуристички подухват. Неки би понели филтер за воду, за случај да је вода загађена. Неко не може без јастука. Ипак је најважније да се лепо наспавамо! Има и оних који би правили склониште, па им је за то потребан грађевински материјал и алат. Било је и оних борбених. Један ученик одлучио се за мач. Образложење је било: „Како ћу се одбранити ако ме нападну ванземаљци?“ Иако су научници потврдили да на новој планети нема живих бића, опрез никада није на одмет! Неизоставни су лекови и прва помоћ. Шта ако се повредимо или разболимо, недајбоже! Насмејао нас је одговор другарице која би на нову планету повела маму. Објашњење? „Мама увек све зна – да помогне у оријентацији, како да спреми храну, да помогне ако нешто крене наопако.“ Мама ипак зна најбоље. Неко је желео на нову планету да понесе прибор за јело. На питање зашто баш то, одговор је био: „Па, како бисмо иначе јели? Не можемо баш све да једемо рукама!“ Неко је за опстанак одабрао семе биљака и дрвећа. Образложење је било да би украсили нову планету. Ако огладнимо, то није проблем када нам је украшена и лепа планета. Смејали смо се. Неизоставни одговори били су и мобилни телефон и компјутер. Како ћемо на нову планету без музике и игрица!

Из одговора мојих другара схватила сам да свако има своје приоритете о томе шта је неопходно за опстанак – некеме је то кућни љубимац, некеме прибор за јело, некеме мач, а некеме мама.

Можда на нову планету не бисмо могли да понесемо све што пожелимо, али једно је сигурно – са оваквим идејама имали бисмо занимљив живот где год да смо.

Нина Радичевић, 6/1

Чувари природе

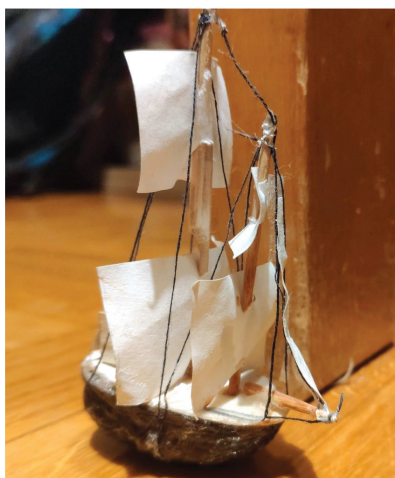
Зелена шума, тишина снови
У крошњама песма птица жива.
Реке теку, бистра им вода,
природа је наше чудо и слобода.

Сунце греје, небо плаво,
природи сваки дан хвала.
За сваки лист и сваки цвет
природа је наш највећи свет.

Чувај природу, нека дише
сваки цвет нека радосно мирише.
Планета наша, дом што траје
Чувамо је, нек лепота остаје.

Не бацај смеће, не руши мир
поштуј шуму и њен сваки жир.

Дора Парезановић, 5/5

Како си добио инспирацију да правиш фигурице од картона?

Једног дана било ми је јако досадно, па сам отворио једну књигу и видео фотографију старог аутомобила „фиће“. Помислио сам како би било лепо да могу да направим

Интервју са Урошем Мирковићем, 5/3

таквог истог. Потрудио сам се и онда сам направио своју прву фигурицу.

Како и од чега правиш ове фигурице?

Фигурице правим са стрпљењем и да бих направио једну треба ми доста времена. Правим их најчешће од картона и пластике.

Осим овог да ли имаш још неки занимљиви хоби?

Волим да цртам и сликам.

Од кога си наследио таленат за цртање и прављење фигурица?

Од своје баке која је била архитекта. Она ми је пренела љубав према уметности.

Да ли би препоручио и другима да праве овакве фигурице?

Ово је веома забаван хоби. Препоручио бих свакоме ко има стрпљења и доста слободног времена.

Урош Букић, 5/3

„Еко-хероји“

Ученици одељења 3/3 су у понедељак, 9. децембра 2024. године, били у посети Технолошко-металуршком факултету. Укључили су се у реализацију пројекта „Еко-хероји“.

Одгледали су анимиран филм, који их је увео у тему индустријског загађења, а затим и презентацију студената о заштити животне средине. Обукли су беле мантиле, ставили заштитне наочаре и као прави хемичари у лабораторији, у оквиру „escape room-a“ уз подршку и вођство студента ментора, изводили занимљиве експерименте и открили загонетну реч.

У завршном делу радионице ученици су добили поклоне, изнели своје импресије о самој радионици и направили заједничке цртеже на тему заштите и очувања животне средине.

С. П.

„Ко рециклира- будућност бира“

Пројекат „Ко рециклира- будућност бира“ спроводи ГО „Звездара“ у сарадњи са ЈКП „Градска чистоћа“.

На савремен и забаван начин наши најмлађи ученици су кроз игру и интерактивни рад учили како се отпад правилно одлаже и колико је рециклажа важна за нашу планету. Важно је да кроз овакве радионице стичу свест о сопственом доприносу да место где живе буде чистије и лепше.

У завршном делу радионице имали су прилику да се у школском дворишту возе у електричном чистачу и виде на који начин функционише. Пројекат је спроведен од 26. до 29. новембра.

Деца су била веома активна, радознала и раздрагана.

З. С.

Лутке у настави

Ученици 2. разреда су на часу ликовне културе правили лутке користећи различите материјале. Повезали су знање о материјалима из света око нас и на креативан начин применили рециклажу тако што су употребљене предмете (чарапе, дугмад,...) користили у нове намене.

Продукте рада користили су на часу српског језика осмишљавајући дијалог са паром у клупи.

Часови забаве и радости учинили су да кроз игру савладају нове лекције на креативан и занимљив начин.

Д. М.

Благојева родитељска брига и патња

Приповетка „Све ће то народ позлатити”, коју сам имала прилике недавно да прочитам, на мене је оставила снажан утисак. Главни лик Благоје Казанџија суочава се са тешком судбином као родитељ јер му је син постао инвалид.

Благојева родитељска љубав и брига показује се на пристаништу, док чека свог сина да дође из рата. Неизмерна стрепња коју је тада осећао натерала га је да прича са људима, иако по природи није био причљив. Добио је писмо у коме је писало да је његов син лако рањен, али Благоја то није умирило. Чинило се као да предосећа нешто много горе. Стално је гледао у писмо, покушавајући да верује у њега. Када је брод пристигао у луку, искрцао се један инвалид. То је био Благојев син, али га Благоје није препознао, све док му се син није обратио. Благоје је тада, од неверице и бола, пао на земљу. Сину је говорио да не брине и да ће све то народ позлатити. Људи на пристаништу даровали су инвалида драгоценостима. Почетна еуфорија охрабривала је Благоја. На крају је схватио да је све то пролазно. Људска љубав и саосећање брзо избледе. Зато је сину рекао: „Све ће то теби Бог платити.” Божја љубав не може да избледи. Она траје вечно. Нажалост, Благоје се одао алкохолу и умро у великој тузи.

Морамо да се трудимо да истрајемо у љубави и саосећајности. Држава мора да, као и сви ми, брине о ратним инвалидима који су се борили за нашу земљу.

Андреа Баша, 8/2

Фотографије из Тониновог албума

Сећам се... Пре много, много година седео сам у овој истој чекаоници. У међувремену се кућа без боја реновирала, али је и даље деловала сабласно.

– Можете да уђете – појавио се доктор на вратима. Имао је забринут израз лица. – Али прво морамо да попричамо – додао је. Моја жена, Корина и ја смо одмах начуљили уши. – Болест ваше мајке је знатно унапредовала. Процењујемо да јој је остало само око два месеца живота. Жао ми је – рече он.

Одједном чекаоница као да је била празна. – Можемо ли да уђемо? – упитала је Корина. – Наравно – одговорио је доктор. Корина и ја смо ушли у собу.

– Мама – прошапутао сам. – Децо, – одговорила је и брзо додала – немојте се мучити око мене, ни најбољи доктор на свету не би могао да уради ништа. Једино што желим је да још једном, пре него што умрем, видим албум са фотографијама.

И тако смо се за пар дана, после дуго времена, нашли на селу. Толико сећања ми је наврло да сам задрхтао. Када сам се са деком пео на трешњу, кад сам се играо са Алфонсином, па онда док сам јео крофне баке Теодолинде... Мало касније ћу се сетити још доста тога. Корина је била напољу, нисам хтео да је узнемиравам, а и хтео сам сам да видим фотографије. Морам да признам да сам се плашио да ту фиоку отворим. Унутра је било баш оно што сам тражио. Отворио сам албум. У албуму су биле и неке фотографије које смо Корина и ја залепили, као и неке новије фотографије. Наравно, најдуже сам гледао у ону са мамом, баком, деком и Феличеом. Касније сам опет са Корином гледао албум.

Нажалост, опет смо морали да идемо у кућу без боја. Мама смо дали албум. Плакала је као никад у животу. Осећао сам се као најбољи син на свету. Мама је умрла шеснаестог маја. Наравно, осећао сам бол, али сам осећао и радост јер је мама сада на небу и смеје се са баком Теодолиндом и деком Отавијаном, док их Феличе све покрива.

Јана Миливојевић, 6/5

Тајанствени Јан Офланж

Омиљени лик из књиге „Збогом мојих 15 година” ми је Јан. Док сам читала о Јану, пронашла сам сличности између њега и себе.

Он није често показивао емоције, био је врло затворен и имао је мањак поверења у друге људе. Трудио се да се дистанцира од осталих иако људи са којима је близак знају да је у ствари осећајан и крхак изнутра. То слабо изражавање осећања ствара предрасуду да је груб и хладан, а главна јунакиња Фани прва загледа мало дубље у Јанов карактер и види мекоћу. О својој прошлости он не зна много, али се испоставило да је детињство о коме је Јан знао, лаж. Та лаж мења однос између њега и његове помајке. У том тренутку Јан још више престаје да верује другима. Живот је окрутан према Јану и то можемо приметити у роману. Међутим, када дође на имање „Сунчев часовник” и осети љубав породице, то му изузетно помаже јер схвата да је једина ствар која му „лечи” емоције љубав и топлина коју добија на имању. Његов физички изглед и карактер привлаче Фани. Након што Ингвилд помене широка рамена и прамен плаве косе која вири из капе, Фани одмах зна о коме се ради. Нажалост, Јан не гледа Фани на тај начин, већ је гледа као млађу сестру за коју би дао и живот.

Јан се суочава са тешким препрекама у животу и открива многе тајне, али су ведре особе и љубав оно што му помаже да све то преброди и нађе бољу особу у себи.

Ива Томић, 8/3

Чудесна справа

Два џепна сата која сам наследио од чукундеде стари су преко сто година. Један сат из Швајцарске, марке „Зенит“, израђен је 1900. године. Други сат је из Србије. Тај се сат давао у знак захвалности. Сличну врсту тог српског сата су Срби и Аустроугари користили у балканским ратовима.

Не знам колико је стар, али знам да је направљен да може да заустави метак. Полеђина сата се окретала противнику да би могао да спаси живот војнику ако га погоде у сат. Најчешће су га стављали у џеп код срца.

Ти сатови немају велику материјалну вредност, али имају велику сентименталну вредност за онога ко их поседује. Чувам их на истакнутом месту у дневној соби. Та „загонетна бића“ део су моје породичне историје.

Петар Поповић, 6/1

Петракова исповест

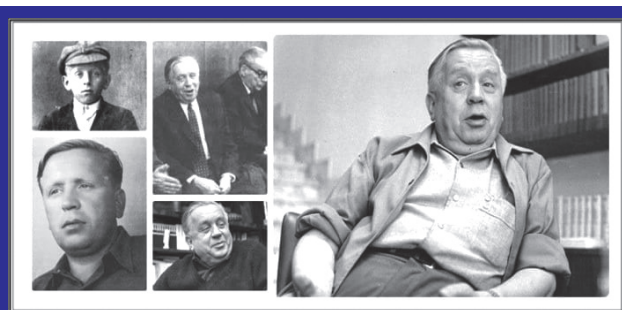
Сваке године ишао сам код свог пријатеља Радета на Михољдан. Сећам се да би ме, кад год бих закорачио праг те куће, сачекао топли загрљај мог побратима.

Једне године сам му предао сат и рекао му да га добро чува. Моје пријатељство је било толико јако да сам имао поверења само у њега да ми на сат припази. Верујем да га је чувао као очи у глави.

Међутим, следеће године нисам дошао на славу, јер сам отпутовао. Мој рођак се разболео и смрт му је претила, па сам због тога отишао да му помогнем да оздрави. Када сам се вратио, срео сам Радета и објаснио му зашто нисам могао да дођем, али се он наљутио на мене. Био је разочаран што сам отишао без поздрава, нарочито јер је бринуо за мене. Било ми је јако жао што нисам никоме рекао за свој пут, а нисам знао да ће ме то коштати пријатељства.

И ево, сад седим на столици испред камина са сатом у руци. Сваки пламичак ватре ме подсећа на дивне особине мог побратима чије сам пријатељство изгубио и које никада нећу вратити. Сат куца...

Нађа Поповић, 6/2

БРАНКО ЋОПИЋ

Бранко Ћопић (1915-1984) је потекао из сиромашног села Хашани испод Грмеча. Грмеч је замишљао као фантастичну гору оштре и дивље лепоте, као планину насељену опасним животињама и становницима невидљивог света. Сва та маштања Бранко је преузимао из прича свог деде који је преносио унуку искуство, објашњавао добро и зло, благост људске душе и ширину срца. Деда Раде ће остати малом Бранку више него мајка; мит и легенда о људској нежности, а остали укућани и подгрмечки свет - галерија ликова за књижевна дела.

Бранко Ћопић је завршио учитељску школу у Карловцу и уписао Филозофски факултет у Београду 1934. године. Дипломирао је годину дана пре рата 1940. године, а 1941. године ступа у партизане. За време рата писао је ратне извештаје, а осим тога и скечеве и позоришне представе. По завршетку рата из далеких Хашана долази да живи и ствара у Београду.

Био је уредник листа „Пионир“ пет година, а затим постаје професионални писац. Остатак свог живота је имао статус слободног ставраоца. У нашој књижевности он је један од књижевника са највише одштампаних дела и највише преведених дела, на чак 30 језика.

Током своје дуге каријере Ћопић је добио разне награде, признања и похвале. Још 1938. године за своју кратку причу добио је прву награду, затим Ракићеву награду, награду Српске академије науке и уметности, награду Змајевих дечијих игара и Његошеву награду за збирку приповедака „Башта сљезове боје“.

Поред разних награда које је добио, једна награда носи име по овом великом писцу. Додељује се једном годишње у Босни и Херцеговини. Намењена је младим писцима који напишу најбоље дело за децу и младе. Ова награда, која се додељује још од 1984. служи да промовише његово наслеђе, као једног од најважнијих писаца за децу и младе на овим просторима.

Ћопићева књижевна дела:

- Приповетке:

„Под грмечом“, „Борци и бегунци“, „Планинци“, „Роса на бајонетима“, „Сукова школа“, „Мајор Баук“, „Доживљаји Николетине Бурсаћа“, „Босоног дечињство“, Башта сљезове боје“;

- Романи:

„Пролом“, „Глуви барут“, „Не тугуј бронзана стража“, „Осма офанзива“;

- Књижевност за децу и младе:

„ У царству лептирова и медвједа“, „ Приче партизанке“, „Пјесме пионирке“, „Јежева кућа“, „Приче испод змајевих крила“, „Доживљаји мачка Тоше“, „Орлови рано лете“, „Деда Тришин млин“, „Магареће године“, „Славно војевање“, „Битка у златној долини“, „Мамино мудро магаре“, „Лијан води караване“.

Лазар Реновић, 6/2

ИЗЛОЖБА „Бранислав Нушић: случај једне собе“

Бранислав Нушић био је српски књижевник, комедиограф, новинар, зачетник реторике у Србији, дипломата и фотограф аматер. Рођен је 1864. године у Београду као Алкибијад Нуша. Око 1885. године своје право име заменио је именом Бранислав Нушић. Радове је потписивао измишљеним именом (псеудонимом) Бен Акиба, а надимак му је био Ага.

Најзначајнији део његовог стваралаштва су комедије, од којих су најпознатије: „Госпођа министарка“, „Народни посланик“, „Сумњиво лице“, „Пут око света“, „Др“, „Ожалошћена породица“ и „Покојник“. Многе се и данас често изводе у нашим позориштима.

Радио је у позориштима у Београду, Новом Саду, Скопљу и Сарајеву. Током службовања у Битољу, Нушић је упознао Даринку Ђорђевић, којом се оженио 1893. године. Прва изјава љубави упућена Даринки била је песма исписана на лепези. У браку су добили троје деце: Маргиту, Страхину и Оливеру. Нушићев једини син погинуо је као војник у Првом светском рату. После смрти сина требало му је скоро десет година да поново почне да пише. Боравио је у затвору због песме „Два раба“. Оставио је траг и као писац о српској фотографској историји. Био је новинар листа „Политика“. Бранислав Нушић био је члан Српске академије наука и уметности. Одликован је Орденом Светог Саве, Карађорђевог звездом, Орденом белог орла... Умро је 1938. године у Београду.

У октобру 2024. године ученици одељења 6/1 са наставником српског језика Наташом Станојковић посетили су изложбу „Бранислав Нушић: случај једне собе“ у Народном позоришту. Изложбу су заједно организовали Музеј града Београда и Народно позориште поводом 160 година од рођења Бранислава Нушића и сто година од објављивања његове „Аутобиографије“. Реч је о поставци из Легата Бранислава Нушића која се од 1958. године, као поклон његове ћерке Маргите Гите Предић – Нушић, чува у Музеју града Београда и садржи 490 експоната који су били затечени у Нушићевој радној соби приликом примопредаје.

У соби се налазе предмети примењене и ликовне уметности, фотографије, рукописи, документа, преписке, ордење и лични предмети. Од Нушићевих личних предмета видели смо цилиндар, пенкало, печат са иницијалима и карте за игру. Такође смо видели његове карикатуре, радну собу (на основу сачуваних фотографија радне собе могуће је реконструисати њен изглед) и рукопис недовршене комедије „Власт“.

У близини Народног позоришта, на Тргу републике, налази се бронзани споменик Бранислава Нушића у његовој карактеристичној пози – у левој руци држи штап и носи полуцилиндар.

Нушић је дао огроман допринос српској култури, посебно театарској уметности о чему сведочи чињеница да су његова дела и дан-данас синоним за позоришни и књижевни квалитет.

Нина Радичевић, Мила Бартул и Анђела Беговић, 6/1

ДАНИЛО КИШ и збирка приповедака „Рани јади“

Данило Киш је један од најзначајнијих писаца српске књижевности. Рођен је 1935. године у Суботици, а умро је 1989. године у Паризу. Завршио је Филозофски факултет у Београду, на групи за светску књижевност. Био је члан Српске академије наука и уметности. Аутор је великог броја превода са француског, мађарског и руског језика. Добитник је више престижних награда за

своје стваралаштво. Велики број његових дела је преведен на многе стране језике. Имао је посебан стил писања. Његова дела можемо препознати према техници и темама, а најпознатија су „Башта, пепео“, „Рани јади“, „Пешчаник“, „Мансарда“, „Час анатомије“...

Збирка приповедака „Рани јади“ намењена је, како пише у поднаслову, „за децу и осетљиве“. У 19 прича осликава се детињство дечака Андреаса Сама. Ова збирка је и аутобиографско дело с обзиром да говори о детињству и одрастању самог писца. Данило Киш је за њу добио Андрићеву награду. Збирка је објављена 1970. године, с тим што је прича „Еолска харфа“ додата 1983. године.

Њему је харфа рекла: „да ће ускоро престати да ради као слуга код господина Молнара; да се његов отац неће никад вратити; да ће напустити ученицу са набијеном земљом уместо пода; да ће dospети најзад у Црну Гору код деде; да ће имати нове књиге; да ће имати 1500 оловака, 200 налив-пера, 5000 књига; да ће му мајка ускоро умрети; да ће срести девојку коју ће вечно волети; да ће путовати; да ће видети мора и градове; да ће – продирући у далеку историју и у библијска времена – истраживати своје мутно порекло; да ће написати причу о еолској харфи од електричних бандера и жица“.

Анастасија Савић, 8/5

СТЕВАН СРЕМАЦ

„Била једном два попа, али не она два попа што су једном остали сами на свету, па се сваки од њих тужио и тешио да би му далеко лакше било живогарити само да нема онога другог, не, дакле, та два попа, него друга два и живели су у једном селу у Банату“. Овим речима почиње најпопуларнији и несумњиво један од најбољих Сремчевих романа „Поп Ћира и поп Спира“.

Стеван Сремац рођен је у Сенти, у Бачкој, 11. новембра 1855. у занатлијској породици. Отац Стевана Сремца био је кројач по занимању, док је мајка била домаћица. После смрти родитеља отишао је у Београд, где је завршио Прву београдску гимназију. Свој радни век провео је као професор у гимназијама у Нишу, Пироту и Београду. Предавао је палету предмета од српског до географије. Изабран је за редовног члана Српске краљевске академије. Умро је 25. августа 1906. године у Сокобањи. Увек је био насмејан и спреман за шалу, чак и у последњим тренуцима.

Стеван Сремац је био реалиста, обдарен способностима посматрања и запажања, проницања у суштину појава и догађаја. Увек је полазио од стварних чињеница и података, од онога што је видео, проверио и забележио. Све што је видео и чуо у свом веку преточио је у књижевно дело, а да би то урадио са собом је увек носио малу бележницу у којој је све бележио. Због тога су га прозвали „писац са бележницом“. У најпознатија Сремчева дела спадају „Ивкова слава“, „Вукадин“ и „Зона Замфирова“.

Растко Радовановић Беловођанин, 7/4

Жар-птица

Жар-птица је врло посебна. Она није обична птица.

Замишљај је као велику златнонаранџасту птицу која поносно лети на небу пуном светлуцавих звезда. Она излази само ноћу, а дању спокојно спава на мирном месту где је нико неће узнемиравати. Али када падне тамни мрак, она дође и осветли цело небо својим светлослатним перјем и опет буде лепа светла дан.

Жар-птицу замишљај као птицу која се не боји страшних ловаца или већих и опаснијих животиња. Нарочито верујем да се већи, страшнији и опаснији боје ње. Ипак, мислим да је жар-птица скромна и да јој не треба посебно топло склониште. Она вредно, сасвим сама, тражи укусну храну за хладну и дугу зиму коју проводи у топлој склоништу. Направила га је сама од разних материјала који су довољно јаки.

Волела бих да постоје људи који су вредни, храбри и скромни као жар-птица.

Мила Панић, 4/3

Немогуће у стварности

Немогуће у стварности је, на пример, јахати мрва, али бисмо волели да је јава.

Али још увек није могуће, научити пса да прича. Једино у некој бајци, која се завршава са чича-мича.

Схватити зашто људи не могу да лете, може знати само дете, које у машти дође и до комете.

Немогуће у стварности би се могло догодити, кад би се сви за то залагали у свакој згоди.

Мила Панић, 4/3

Када вирус влада

Постоје болести разне, Корона и остале заразе. Сви их се плаше И зато не пију из исте чаше.

Кад се неко разболи, то нико не воли. Зарази се неко, па га неће нико.

Доктор људе лечи док их не излечи. А у апотеци има лека за сваког човека.

Соња Беквалац, 4/1

Ја желим

Ја желим
Да једнорога ухватим.
Али једнорози не постоје,
Ој, туге ли моје!

Ја желим
Цео дан по нету да блејим,
Али мама ми не да,
Па ме строго испод ока гледа.

Ја желим
На месец да слетим,
Али великог проблема,
У комшилуку ракете нигде нема.

Ја желим старијег брата,
Али нису хтели мама и тата.
С њим сам могла играчке да делим,
Али све остаје на - ја желим.

Ја желим да летим,
Али онда се сетим
Да немам крила,
И да нисам вила.

Пуно ствари на свету ја желим.
Неке ће бити, неке никад неће.
За неке треба труда, за неке среће.
За неке знање или умеће.

Њађа Стјепановић, 4/3

Бајка

Некада давно у далеком краљевству,
у раскоши и богатству,
венчаше се принц и принцеза.
На поклон им стиже чаробна лепеза.

Имала је дивне златне детаље.
Младенци нису знали ко лепезу шаље.
Принцеза је радознала била,
одмах је лепезу отворила.

Истог тренутка у дубок сан паде,
принцу од туге срце стаде.
Тада у краљевство једно писмо стиже -
само морски бисер принцезу из сна диже.

Принц крену бисер да тражи,
али он је био на далекој плажи.
Принц се дуго по мору млатио,
али се труд ипак исплатио.

Када је у дворац стигао,
бисер је одмах принцезу из сна дигао
Младенци су живели срећно
до краја живота.
У томе је сва лепота.

Нина Радичевић, 6/1

Зека

Мој зека бели
у кавезу живи.
Кад прођем поред њега,
он главу накриви.

Желео би зека мало да прошета
и да се докопа саксије и цвета.
Када сву земљу на под сруши,
он тада уплашено подигне уши.

Када зека види да је мама љута,
он се тада сакрије испод капута.
Не зна да ли је боље трчати или стати,
само не жели у кавез да се врати.

Воли он да трчи од зида до зида
и да својом шапицом тапете кида.
Кад њега сав несташлук прође,
он ми полако у крило дође.

Крене да се мази и руку ми лиже
и својим шапицама прилази све ближе.
Тако се он успава често
јер му је крило омиљено место.

Анђелија Петровић, 5/4

Тајна у сенци

У ноћи тихо, кад месец сја,
Тајна се скрива, у срцу света.
У хладу дрвећа, она шапуће,
И ником не даје да је ухвати, да је спусти.

Кораци пролазе, али она остаје,
У тишини чека, док магла се шири.
Ко ће да је нађе, ко ће да је спази?
Скрива се она, док време пролази.

Можда је тиха, можда је скривена,
Али њено постојање никад не умире.
Само они храбри, што у снове верују,
Могу да је нађу, јер она никад не нестаје.
Анђела Пејовић, 7/2

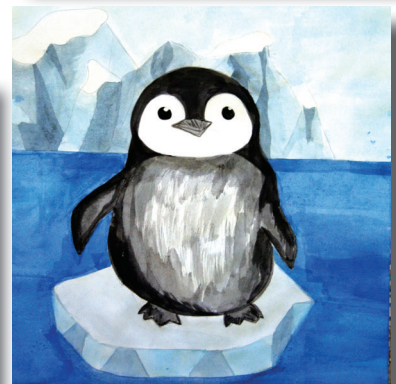
Пекар

Пекар меси пецива разна
и слатка и слана,
домаћи хлеб и погачу врућу
из пекаре уносимо у нашу кућу.

Викендом нас маме чисте
буреком, од ког се расте.
И на кифлице сви навале,
ниједна не остане.

Пекар у три ујутру се буди,
па се чуде људи.
Што тако рано меси пециво слано?

А он воли да се деца сладе
и зато спреми пециво од чоколаде.
Марија Благојевић, 4/5

Жалба на јесен

Ликови: бор, липа, бреза, кестен и орах.
(Све се дешава на Ташмајдану, у околини са мање људи.)

Орах: (започиње разговор) **Како сте?**

Кестен: Поводом чега?

Орах: Поводом јесени!

Липа: (убацује се у разговор) Ја се извињавам, али волела бих да кажем да мене нервира што ми се коса фарба, а да ја то нисам ни одобрила!

Орах: Знам да сам оставио питање, али не разумем, зашто ми опада лишће, а нисам ни одлучио да се бријем?!

Бор: Па, дошла је јесен! Сам си то рекао!

Кестен: Теби је лако да то кажеш! Теби не опада лишће!

Орах: Да!

Бреза: (тихо рече) Знате, сви смо различити. То што му не опада или не жути лишће, не значи да је крив. Нема потребе за свађом.

Сви: У праву си!

Бреза: И ви, као и ја, имате неке предности.
завеса

Мила Панић, 4/3

Живошине

Зашто медвед целу зиму спава?
Да ли га од тога боли глава?
Зашто кенгур торбу носи,
а мајмуни ходају боси?

Ко је лава прогласио за краља?
Зашто се свиња по блату ваља?
Да ли у води може да се плаче?
Зашто мајмун по дрвећу скаче?

Зашто сова дању спава, а ноћу гледа?
У томе нема никаквог реда.
Зашто комарци крв пију
и где се они зими крију?

Зашто кртица у земљи рупе буши?
Да ли јој прљавштина улази у уши?
Зашто магарца натоваре?
Зашто пацови по ђубрету роваре?

Да ли стонога има сто ногу?
То да пребројим не могу.
Одговор на моја питања потражи.
Да ли ти је лав или мајмун дражи?

Нина Радичевић, 6/1

Ђачка песничка сусретања
2024/2025. године:
- 1. место на Школском такми-
чењу младих песника,
- 2. место на Општинском такми-
чењу младих песника,
- учесница Градског такмичења
младих песника.

Крила

Хоћу крила
да летим крај Нила.

Хоћу крила,
да обиђем свет.

Хоћу крила,
да прелетим слонова пет,
и са неба да видим мали цвет.

Да имам крила пипнуо бих звезде,
које ноћу језде.

А да мама има крила,
била би вила.

Да тата има крила,
био би још већа сила.

Моја су крила,
нежна као свила,
велика као петоспратна вила,
и могу да пренесу сто кила.

Андреј Антић, 4/3

Ђачка песничка сусретања
2024/2025. године:
- 1. место на Школском такми-
чењу младих песника,
- 2. место на Општинском такми-
чењу младих песника,
- 3. место на Градском такми-
чењу младих песника.

СТАКЛЕНА БАЛЕРИНА

Стаклена балерина за око западне свима. Предивну фигуру има док нас из излога снима.

Чини се да на позорници плеше и игра, а у ствари је залеђена као дрвена чигра.

Стално је замишљам у позицији пет, на великој руској сцени док чезне да освоји свет.

Личи ми на мене, румену и здраву, личи на снове детета које сањам дању.

Лена Марковић, 5/2

БАЛЕТ

Када сам имала седам година, почела сам да се бавим балетом. Вежбам у балетском студију „Армиани“. Учествовала сам на два концерта и уживала играјући балет. Редовно идем на часове јер волим балет.

Ускоро ћу ићи на такмичење и концерте и постаћу права балерина.

Адељ Пашинцева, 4/3

Интервју са нашим другом КОСТОМ ТАДИЋЕМ

Коста Тадић иде у Основну школу „Иван Горан Ковачић“, одељење 5/3. Он се бави сликањем већ седам година.

Зашто си се одлучио за цртање? Који ти је омиљени сликар и зашто?

Када гледам друге сликаре како сликају, некако видим да они исказују своје емоције преко слика и онда сам хтео да и ја то пробам. Омиљени сликар ми је Пикасо. Када сам гледао његове слике, уочио сам сву величину његовог талента.

Ко те највише мотивише када сликаш и зашто?

Мотивише ме мама. Она је завршила Архитектонску школу, па се разуме у сликање. Некада и сам себе мотивишем.

Који учитељ те је научио да сликаш? У коју школу сликања идеш?

Научио ме је сликар Стефан Симић. Он је студирао у Италији и добио стипендију председника Италије. Идем у школу Артино, а ишао сам и у много других школа.

Које ти је омиљено дело до сада и колико времена ти је требало да то нацрташ?

Омиљено дело ми је Бели анђео. Требало ми је два или три дана.

Да ли си освојио неке награде? Која ти је омиљена награда?

Освојио сам награде на такмичењима у Јапану, Хјустону, Португалији и једну у Италији. Омиљена награда ми је она из Јапана.

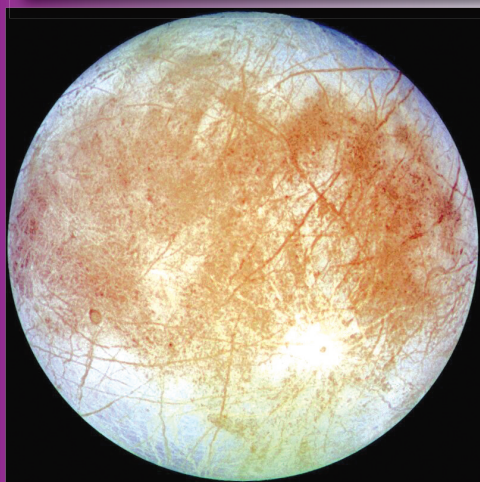
У ком музеју би волео да видиш своја дела једнога дана у будућности?

У Народном музеју у Београду зато што је то највећа културна установа код нас.

Филип Петриновић, 5/3

ПУТОВАЊЕ ПО ЕВРОПИ

Већ само разматрање које дестинације Европе уврстити у лични путопис и предложити их читаоцу као „обезбедне“ ствара изазов, јер се ради о континенту богатом историјом, разноврсним културама и пејзажима који одузимају дах, континенту који нуди сваком путнику јединствено искуство. Зато је овај „лични“ путопис само један од милион могућих предлога која места у Европи обавезно посетити.

Пре него што започнете ово путовање, предлагем да се прво осврнете на лепоте Београда, које често подразумевамо: залазак сунца са Калемегдана, са којег се пружа прелеп поглед на ушће Саве у Дунав. Место које спаја прошлост и садашњост – утисак да ходате кроз векове, од Отоманског царства до савремене метрополе.

Затим се отисните у попутни контраст Барселоне, град Гаудијевих чуда и медитеранског шарма. Саграда Фамилија, парк Гвел, плаже уз обалу и живахна Ла Рамбла, незаобилазна посета фудбалском храму Барсе. Шпанија је савршен спој уметности, природе и живота. С топлином и бојама своје културе и хране савршен је почетак сваког путовања.

Потом се пребаците у Амстердам. Наизглед хладно, кишно, сиво, али град који слави слободу и уметност. Вожња бициклом нуди једини прави доживљај града, уз пловидбу бродом кроз канале и поглед на шармантне куће са фасадама из 17. века. Посета Ван Гоговом музеју и Рајксмузеум се подразумева. Након што ћете бар пола сата немо стајати испред чувених „Сунцокрета“ или „Ноћне страже“, постаће вам јасно зашто је Амстердам симбол уметничке и културне слободе Европе.

За љубитеље природе Европа је несагледив извор узбудљивих дестинација. Посматрање ауроре из стаклених иглоа у Лапонији или током крстарења кроз арктичке воде нуди мистичан приказ плешућих светлосних трака у бојама зелене, розе и љубичасте. Подједнако атрактивне су и дубоке водене долине норвешких фјордова, окружених стрмим литицама и водопадима. Алпи – комбинација италијанског, француског и германског наслеђа уз импресивне планинске пејзаже подједнако лепе и лети и зими.

Завршио бих ово путовање крстарењем Медитераном, као празником боја, мириса и укуса. Крените од белих кућа са плавим крововима Санторинија које пркосе црној, вулканској обали. Незаобилазни бисер је Амалфи, као и луксузно острво Капри са спектакуларним литицама и познатом Плавом пећином.

Свако путовање омогућиће вам да боље разумете себе, али и да се повежете са нечим већим – богатством и разноврсношћу које свет нуди.

Коста Лукић, 7/4

ХОДАТИ ПО МЕСЕЦУ

„Давно се десило, а као да ми је сада пред очима“, то је реченица којом бих могао да сумирам своје путовање на Месец. Ипак се то десило давно, а памтим као да је јуче било.

Све је кренуло када је Наса 1962. отворила конкурс за нових девет астронаута. Услови нису били проблем с обзиром да сам дипломирао аеронаутичко инжењерство и да сам имао много више од хиљаду и по сати летења као борбени пилот. Летети у свемир није било лако. Чим су ме изабрали, отпочеле су припреме за то судбоносно путовање. Од лекарских прегледа до учења делова ракета и њених система за управљање, све смо радили. Мада, највише времена сам провео у симулаторима за лунарни модул Игл и за командни модул Колумбија.

Најзад, устали смо у четири сата и петнаест минута по локалном времену у Флориди. Прошли смо још један преглед и отишли на доручак. Када смо завршили, обукли смо свемирска одела и упутили се ка летици. Тачно у девет и тридесет два смо полетели. У том тренутку сам се осећао као да полако, али сигурно постајем део историје. Све је прошло по плану, осим када је требало да слетимо на Месец. Компјутер је погрешно када је било у питању место слетања. Усмерио нас је ка великим кратерима и стенама, па сам морао да приземљим летилицу ручно. Изазов није био лак, поготово јер сам знао да имам свега тридесет секунди.

Најзад смо слетели. Нисам знао о чему да мислим у тренутку изласка, поготово јер сам био први. Чим сам изашао, изговорио сам реченицу коју је упамтио цео свет: „Ово је мали корак за човека, али велики за човечанство.“ Поставили смо заставу, урадили истраживања и било је време за полазак. Очекивао сам да ће другачије бити на Земљи, а не двадесет један дан карантина. После је све било у нормали. Свечани дочек у Белој кући био је јединствен, као и сва остала дешавања после.

Тај осећај је био леп, али незабораван је поглед на Земљу и чињеница да сам први човек који је икада ходао по Месецу.

Лазар Реновић, 6/2

КОСМОС – НАШ НЕБЕСКИ КОМШИЈА

Космичка ера започела је 4. октобра 1957. године када је Совјетски Савез лансирао први вештачки сателит Спутњик 1. Овај догађај означио је почетак новог поглавља у људској историји — ере истраживања свемира. Спутњик 1, који је кружио око Земље, био је мали метални кугласти сателит, а његова важност је у огромном кораку према откривању космоса. Овај тренутак није само покренуо трку у свемиру, већ је и отворио врата за будуће мисије које су промениле наше разумевање свемира.

Од тада, космос је постао место непрестаног истраживања. Васионска тела, попут планета, месеца, астероида и комета, крију многе занимљивости. На пример, Јупитер, највећа планета у нашем Сунчевом систему, има више од 79 познатих сателита, укључујући и блиставонаранџасти сателит Европу, који се издваја као посебно интересантно место за истраживање потенцијалних облика ванземаљског живота. Под дебелим слојем леда Европа крије подземни океан слане воде, за који се верује да може омогућити живот због хранљивих материја потребних за биолошке процесе. Геолошке активности на Европи указују да би се могли створити погодни услови за живот.

Марс, познат као Црвена планета, има највиши вулкан у Сунчевом систему Олимп, који је три пута виши од Монт Евереста! Занимљиво је и то да су комете, попут Халејејеве комете, често описиване као „прљави снегови“ — састављене од леда, прашине и камења. Ови фасцинантни објекти доносе нам трагове о раним данима нашег Сунчевог система, па чак и о условима који су владали пре милијарду година.

Свет свемира вечита је инспирација за наше мисли, снове и уметност, подсећајући нас на то колико је важно да останемо свесни свог постојања у овом бескрају. Тако су многи песници трагали за одговорима међу звездама. Стихови песме „Космос“

„У тишини ноћи, звезде сјаје,
Светлост путује, у временима без краја,
Они који траже, нек нађу,
Свој мир у свемиру, у бескрају снова“

подсећају нас да је космос не само простор који истражујемо, већ и извор бескрајне инспирације. Кроз науку и уметност, настављамо да истражујемо, учимо и сањаримо о свему што свемир има да понуди.

Љубица Јанковић, 5/2

THE FUTURE OF ART

I think that the future of art is going to be mostly automated. There will probably be some machines that paint instead of humans, you would just input an idea, wait an hour or two and you got yourself a masterpiece, but I'm not too sure that will happen. The second possibility is that people will paint on their phones and tablets but still do it themselves. There will probably be holograms representing the painters of old paintings in the museums. That is my opinion of the future of art.

Nenad Vasović, 6/5

AI: HOW IT'S AFFECTING THE FUTURE

AI: artificial intelligenc is a new type of technology that aims for a „better” future. But, what is it actually hiding? Let's hear some pros and cons.

PROS:

-AI now seems relatively helpful. It offers many services, and by the looks of it, it didn't cause any harm.

-It's very useful in generating answers, helping millions of people worldwide. It's very accessible by everyone on the internet, and it's getting more advanced each day.

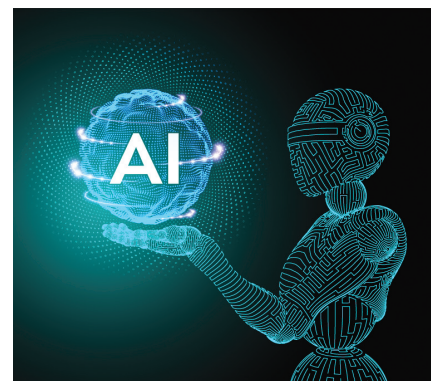
CONS:

-Soon, AI will become so advanced it will ruin people's jobs, leaving many bankrupt/homeless.

-Elon Musk announced that new AI robots are coming in 2025. That makes for a good possibility that malfunctions can happen, causing lasting consequences.

-In the future, brain chips will be the new trend. Soon, it will feel like the world will become AI, emotionless and devoid of life.

I've named a couple of things. Personally, AI looks like a bad idea if put to its greatest potential, as it could cause great harm to the human race, and quite possibly, the Earth.

Uroš Dragičević, 6/2

MY NEW SCHOOL EXPERIENCE

Within my first few days and weeks at our school, Ivan Goran Kovačić, I've noticed many differences between schools in the United States and Serbia. For example, the school system is very different. Here, you stay with the same group of people; students and teachers from the first to the eighth grade have a different schedule every day, changing the routine every year. Therefore in America, every year, you completely change all the teachers and students you're at school with, and every day you have the same schedule all year, except you have a different grouping of kids in every single class. Another big difference is that in most Serbian schools, students have 14 subjects, some days having 6, and some days 7 classes, while in the US, everyone has 7 classes every day. From my point of view I would say that while I was schooling in America, I definitely had more homework every night, but here it's way more stressful for everyone because they have to study a lot more and prepare for a big test coming up soon. On the subject of friendship however, I think that it is way easier to make friends here in Serbia. This is because you stay with the same people for years, while in America you can only keep short term friendships, switching classes every year, unless you go to the same elementary, middle, and high school. It is also much easier to hang out with friends outside of school here because you can straight up just ask somebody if they want to hang out in a couple hours, while in the States, you most likely have to plan ahead an entire week or a few days before meeting up.

Laria Sapundži, 7/3

SUPER SATURN

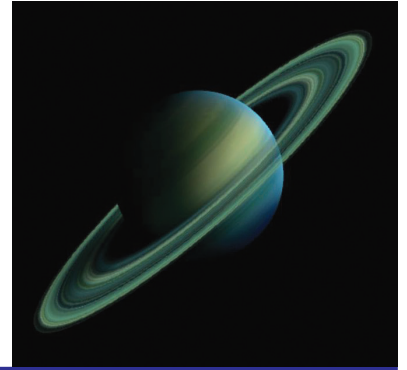
It was a peaceful night in April of 2007. Some automated telescopes at NASA were filming V1400 Centauri young pre-main-sequence star, also known as J1407. Suddenly, something big eclipsed the star.

It was only in 2010 that this event was discovered by Mark Pecaut and Eric Mamajek and it was announced only in 2012 that a planet with a ring system of 90 million kilometers passed in front of J1407. The planet is named J1407b after the star.

At first it was thought that J1407b was orbiting around J1407, but later on it turned out it was a 'rouge planet'. This means that it the planet is not orbiting around any star, but is aimlessly roaming through space. So, J1407b just accidentally passed in front of J1407.

I am learning about this 'Super Saturn' for a long time and I just feel like I need to share it with someone.

Vuk Marjanović, 6/5

HOW WILL ROBOTS HELP US IN THE FUTURE?

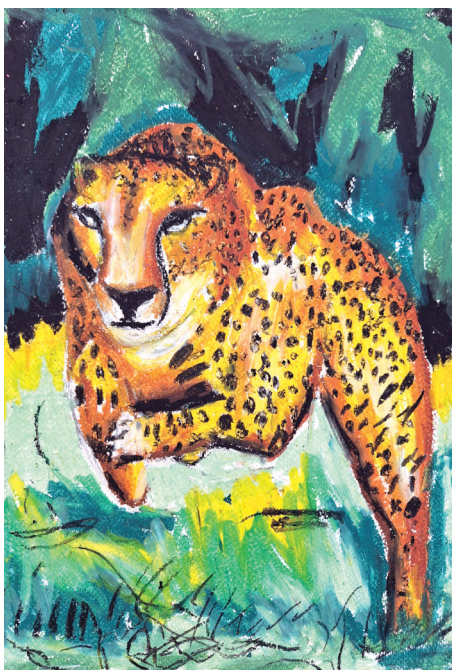
Imagine waking up to a sparkling and clean house, and a delicious breakfast is already on the table. Sounds fantastic, doesn't it? This could be our future in robotics. These super devices are already a part of people's lives, and it seems that they will probably become even more important in the coming years.

When we think about robots, we usually imagine machines from Hollywood movies such as "Terminator" or "I, Robot", but at least for now, the reality is different. Having a robot as a home servant will not be only the case with very rich people, but it could be also available for regular ones. The same happened to mobile phones, from a privilege they became a necessity for everyone in less than a decade. Robots are expected to take over many of the tasks which make our daily activities easier. At home, they could help with housekeeping, cooking and much more. With their help, people

should have more time for fun, vacation, family, and entertainment. Robots in schools could change the way children learn, they could be used to explain complex math or science tasks, or to teach courses in an interactive way. Outside of homes and schools, robots could help people who need additional care. For example, they help the elderly by reminding them to take their medication or by talking to them. Even now, robots can perform dangerous tasks, such as cleaning up contaminated areas, bottom of the seas or helping during natural disasters, where it could be unsafe for humans. I believe that usage of the robots in difficult engineering tasks on Earth and in space, will become essential in the future.

Thinking about the future, it's clear that robots have huge potential to improve our lives in many different and useful ways.

Alisa Rakić, 6/2

ПОСЕТА ФЕСТИВАЛУ НАУКЕ

Кроз дружење са ђацима и професорима из Хемијско-прехранбено технолошке школе, наши ученици су се упознали са радом у лабораторији учествујући у експериментима из физике, хемије, микробиологије, прехранбене технологије и форензике. Након радионица и експеримената уживали су у концерту који су приредили ученици ХПТШ, у огледима и музици и пробали пецива и колаче које су направили старији ученици.

Посета Фестивалу науке била је узбудљиво искуство, а у исто време и забавно. Моје одељење имало је прилику да види различите експерименте, као што су лава лампа, дуга из чаше и мноштво занимљивих ствари. Представили су нам се другари из Хемијско-прехранбено технолошке школе и испричали нам о својој школи. За крај, њихов школски бенд нам је отпевао неколико дивних песама.

Уживали смо у посети Фестивалу науке и мислим да је ово био прави начин да се упознамо са хемијом, нашим новим предметом.

Марта Ракић, 7/1

Заједно са наставницом физике Сибелом Минић посетили смо 12.12.2024. године Фестивал науке. Уживали смо у магији науке и огледа.

Група студената са Хемијског факултета показала нам је оглед који се зове „Хемијски свици“. Друга група нам је показала приказ цунамија, ерупције вулкана и кретање литосферних плоча. Посматрали смо пчеле и развој кошница. Још једна упечатљива презентација био је приказ полицијске опреме и пролазак кроз детекторе метала.

Лепо смо се провели учећи и слушајући нове идеје разних факултета. Радујемо се новој посети и надамо се да ћемо се за неки од наредних фестивала и ми припремити да будемо учесници.

Ања Живковић, 6/3

АУТО-ИНДУСТРИЈА

Аутомобили фасцинирају људе као ниједна друга врста машина. Изазивају узбуђење, одушевљење и читав низ осећаја, од адреналина при вожњи спортског ауто до тихог поноса током обнове класичног возила или уسخићења кад се први пут угледа ауто будућности.

Почетак аутомобилизма - први аутомобил је направио Карл Бенц 1885. године. Покретао га је мотор са унутрашњим сагоревањем. Прво путовање аутомобилом извела је Бенцова супруга Берта која је отпутовала на пут дуг 190 км.

Дајмлер и Мајбах су у 1886. године уградили четворотактни мотор у кочију и произвели први аутомобил на 4 точка који је почетак савремених аутомобила.

Почетком 1903. године угледни београдски трговац и банкар Божа Радуловић је увезао први аутомобил у Србију. Курбљем се испред железничке станице зачуо необичан, али страховит прасак, тако да су пролазници у чуду посматрали кочију без коња.

Ауто-индустрија је стара око 150 година и још увек се развија и мења. Иновације се настављају јер индустрија никада не мирује. Шта нам доноси будућност? Volkswagen XLI облика сузе.

Тадија Стефановић, 5/3

MAZDA 3 BP

MAZDA 3 је аутомобил у тзв. Ц или голф сегменту који се истиче као поуздан, а неки кажу и као премијум аутомобил. Један је од најпродаванијих аутомобила јапанске куће. Ова четврта генерација је заснована на платформи „Small Product Group” коју дели са MAZDOM CX-30, MX-30 и CX-50. Сада се MAZDA 3 претежно нуди са бензинским моторима или благим хибридом. Пре неколико година је престао да се нуди дизел због строгих европских прописа за мању емисију штетних гасова. Спољашњи дизајн је веома оригиналан и веома редак, јер га одликују велике површине без непотребних детаља и аутомобил је аеродинамичнији и нижи од своје претходне генерације. Дизајн је настао на узору кај концепта и представљен на Сајму аутомобила у Токију 2017. године.

Димензије хечбека, дужина: 4460mm, ширина: 1796mm, висина: 1440mm, међуосовинско растојање: 2725mm;

Димензије лимузине, дужина: 4660mm, ширина: 1796mm, висина: 1445mm, међуосовинско растојање: 2725mm.

Подаци о мотору е-SKYACTIV-G који је благи хибрид, радна запремина: 2488cm³ (2.5L), снага: 140ks (103kW), број цилиндара: 4 цилиндра, CO₂ емисије по WLTP-у: 133g/km, потрошња: 5.9L (по WLTP-у), погон: предњи;

Подаци о мотору е-SKYACTIV-X, радна запремина: 1998cm³ (2.0L), снага: 186ks (137kW), број цилиндара: 4 цилиндра, обртни момент: 224nM, CO₂ емисије по WLTP-у: 114g/km, потрошња: 5.1L (по WLTP-у), погон: предњи.

Теодор Крсмановић, 7/4

Упоредивање физичких величина аутомобила

AUDI RS6

Audi RS6 је спортски аутомобил који се истиче перформансама, луксузом и софистицираним дизајном. Он је део RS (RennSport) линије ауди возила, што значи да је оптимизован за спортске перформансе. Овај аутомобил импресионира снагом и брзином, погоном на сва четири точка и атрактивним спортским изгледом. Срце RS6 представља моћни мотор с више цилиндара који обезбеђује импресивну снагу. Интегрисани спортски дизајн и аеродинамички елементи придају му изглед који одрађује његове врхунске перформансе. Ентеријер је колико елегантан, толико и савремен, обезбеђујући комбинацију луксуза и удобности. Паметна технологија, врхунски материјали и удобна седишта доприносе искуству у вожњи. Осим тога, RS6 обично има и додатне технолошке иновације и системе безбедности који чине вожњу сигурном и узбудљивом. Audi RS6 је спортски аутомобил који једнако цени луксуз, перформансе и удобност. Овај ауто је за људе који теже уживању у вожњи са стилем и страственошћу.

Основне физичке величине AUDI RS6: 1. маса: 2150kg, 2. дужина: 4.95m, 3. радна температура: 90°C, 4. време убрзања 0-100 km/h: 3,6 s.

Изведене физичке величине AUDI RS6: 1. max. брзина кретања: 250 km/h, 2. запремина мотора: 3996 cm³, 3. снага: 441kW.

Александар Јовановић, 7/4

KIA SEED

Kia Seed је компактни аутомобил који се издваја по модерном дизајну, ефикасним перформансама и напредним технолошким карактеристикама. Seed има циљ да пружи удобну вожњу и иновативне функције. Спољашњи дизајн Kia Seed је савремен и динамичан, са добро обликованим линијама и спортским изгледом. Кабина пружа удобно место за вожњу и путнике, са квалитетним материјалима и модерним дизајном. Простор и функционалност су важни аспекти, што Kia Seed чини практичним избором за свакодневну употребу. Што се тиче перформанси, Kia Seed обично има ефикасне моторе који пружају добре возне карактеристике и економичну потрошњу горива. Такође, модели Kia Seeda често укључују различите технолошке иновације као што су информативни и развојни системи, системи безбедности и удобности. Kia Seed представља усклађен баланс између стилских аспеката, перформанси и технологије, прилагођен за потребе модерних возача.

Основне физичке величине KIA SEED: 1. маса: 1440kg, 2. дужина: 4.39m, 3. радна температура: 91°C, 4. време убрзања 0-100 km/h: 9,5 s.

Изведене физичке величине KIA SEED: 1. max. брзина кретања: 198 km/h, 2. запремина мотора: 1598 cm³, 3. снага: 136kW.

Александар Јовановић, 7/4

ИНТЕРВЈУ СА АНОМ ЂУРИЋ КОНСТРАКТОМ

Како сте проводили дане у основној школи?

Слабо се сећам тих школских дана. Иначе била сам ђак основне школе која се тада звала „Ужичка република“ на Новом Београду. Данас се та школа другачије зове, не знам како. Она је у то време била потпуно нов објекат са великом салом за физкултуру, великим двориштем. Добро се сећам велике трпезарије. Имали смо сопствену кантину у школи, то данашњи објекти немају. Кантина је простор у који одеш кад је велики одмор, узмеш тацну, изабереш и добијеш ручак... Тих се момената сећам. Имали смо салу за приредбе, то ми је остало у сећању као и ти велики простори, ходници и степеништа. На њима смо проводили много времена. Сећам се да сам у том узрасту ишла на плес. Ја сам иначе архитекта, веома ценим објекте који су функционални. Мислим да је моја основна школа дивно пројектована. Такође мислим да је тај простор многим генерацијама ученика пружио лепе тренутке.

Који Вам је предмет био омиљен?

У нижим разредима, па све негде до седмог разреда, веома сам волела математику. Ишла сам на такмичења. Волела сам да решавам задатке, то ми је било занимљиво. Кад успем да га решим – то је узбуђење равно преласку неког нивоа у видео-игрици. Увек ми је било задовољство да истражујем, тражим начине како да решим неки задатак. Када у томе успем, задовољство је неописиво. Волела сам то. Другарима у одељењу сам помагала и њима сам решавала задатке. Сећам се тих такмичења из математике. У седмом разреду сам чак стигла до државног такмичења. Међутим, у том тренутку је нешто у мојој глави кврцнуло и ја сам од тога одустала (крз смех). Било ми је битније да се дружим. Наставник математике, презивао се Лопушина, био је шокиран том мојом одлуком. Није могао да верује. То место на такмичењу је припало мојој другарици Славици која је сада врсни математичар. Мислим да је у Америци завршила неке озбиљне универзитете. Ето, то је и за њу био неки преломни тренутак. Од тог седмог разреда окренула сам се више друштвеним наукама, па сам касније уписала средњу школу друштвеног смера. У том периоду сам волела ликовно, српски и историју помало.

Какво вам је било друштво у разреду?

Супер! Најбоља другарица из тог времена ми је то и данас. Пријатељства из основне школе често прерасту у животна пријатељства. Са осталима из тог разреда сам изгубила контакт, али било ми је лепо са њима тада. Дивно смо се дружили на екскурзијама, рекреативној настави, после школе...

Чијег савета и ког наставника се најчешће сећате?

Ето, сећам се наставника Лопушине и његовог разочарења што сам одустала од такмичења из математике.

Шта је био највећи несташлук који сте као одељење урадили?

Као што по Београду имаш разне крајеве тако и на Новом Београду имаш суседне блокове зграда. Увек је постојао неки ривалитет између наше и неке друге школе из суседног блока. У тим „комуникацијама“ је било разних ситуација. Али, увек је постојао такмичарски дух између тих школа.

Да ли сте као основац певали у хору или ишли на неку секцију?

Покушала сам да уђем у хор, али тада нисам била примљена. Кренула сам на додатну наставу коју је организовала наша наставница Бранка. На тим часовима смо учили да свирамо синтисајзере, тада је то било популарно. А моја наставница Бранка је и данас у музици, срећемо се често. Она води један телевизијски фестивал, а то је „Бунт рок фестивал“ на телевизији РТС који је веома важан за афирмацију младих у рокенрол музици.

Да ли сте тада осећали да сте на неки начин повезани са музиком?

Нисам тад имала идеју да ћу се бавити музиком. Првенствено сам волела да је слушам. Волела сам сам да седим и слушам је. То ми је било веома битно. Као нека лепа терапија, неко лепо путовање.

Како Ваша деца коментаришу вашу популарност?

У почетку им је било скоро па смешно. На пример када идемо улицом, па ме људи препознају, а њима није јасно, као – шта вам је, па то је само наша мама. Сада смо се сви навикли на ту ситуацију и стрпљиво сачекају када неко пожели да се слика са мном на улици. Негодују када неки људи желе кришом да ме фотографишу, а да не питају. На те ствари моја деца бурно реагују јер знају да то није лепо.

Шта бисте поручили читаоцима нашег часописа?

Младим читаоцима бих поручила да још више читају. Када сам била основац, то је било неко друго време и више смо читали. Волели смо да гледамо филмове, више смо се дружили и читали. Волела сам да читам. Такође, препоручујем да сваког дана нађу неко време када ће да им буде досадно, када ће бити сами са собом. То је тренутак када им се развија машта и када могу да обраде све информације које приме током дана.

Ката Миловановић, 5/3

Сајам спорта

Ученици четвртог разреда посетили су овогодишњи Сајам спорта који се одржао у Спортском центру „Олимп“. Посетиоци су могли да учествују у разним активностима као и у представљању разних екипних и индивидуалних спортова. Ученици су уживали у програму и промоцији здравог начина живота.

С.Ц.

Олимпијске игре – Париз 2024. године

Овог лета сам имао прилику да са породицом будем на Олимпијским играма у Паризу. Било ми је фантастично. Када смо дошли у Париз, били смо јако срећни и једва смо чекали да гледамо Олимпијске игре. Првог дана смо се одмарали и шетали предивним градом.

Прво смо гледали тенис. То је мој омиљени спорт. Тренирам га скоро пет година. Гледали смо Карлоса Алкараза, са Рафаелом Надалом. Гледали смо и Ендија Мареја у дублу са Евансом, њихове последње мечеве и победе пред одлазак у спортску пензију. Добио сам потпис од Мареја и од Еванса, а Надал и Карлос нису могли да дођу код нас јер је била веома велика гужва. Нажалост, ми нисмо гледали Нолета, али смо гледали финале жена и меч за треће место за мушкарце. Видели смо два највећа тениска стадиона. Ту смо куповали разне сувенире и олимпијске мајице.

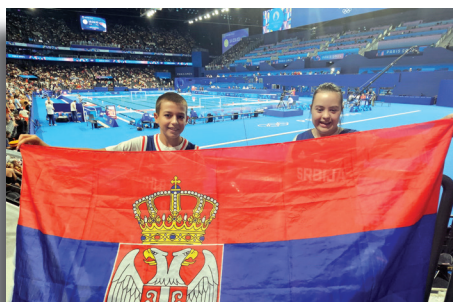
Поред Париза, боравили смо и у граду Лилу. Мање ми се свидео од Париза, иако има пуно лепих тврђава. Тамо смо гледали кошаркаше Србије против Порторика и утакмицу Америка-Јужни Судан. Видели смо НБА звезде. Гледали смо и Аустралија-Грчка и Јапан-Бразил. Ту је било преко 25000 људи сваког дана. Треба ло је да гледамо меч за треће место, али је дошло до неке грешке, па смо изгубили карте, а најбоље је то што смо два пута нашли у ком су хотели играчи Америке. Баш испред нас је био изашао Џејсон Тејтум, играч Бостон Селтикса, али је само прошао и није ми дао потпис.

Гледали смо и одбојку четрфинале Србија-Италија за жене. Нажалост наше одбојкашице су изгубиле. Гледали смо и баскет 3x3 цео дан. Имам доста фотографија баскеташа и њихове потписе. Тамо су се одржавала и такмичења у скејт-бордингу и брејкденсу. Гледали смо и ватерполо Србија-Грчка и тада смо видели наш невероватан гол за победу. Гледали смо и атлетику. Посебно ми се свидело финале штафета.

На овом путовању сам славио и свој рођендан у Дизниленду. Били смо на разним возњима. Били смо на три воза, а један од њих је био баш страхан, звао се Марвел. Ишли смо много брзо, бесконачно брзо. Окретали смо се 360 степени на лево, на десно и висили смо са плафона. Били смо у лавиринту Алисе из земље чуда. Било је смешно јер никако нисмо могли да нађемо излаз и Алисину кућу.

На Олимпијским играма смо се лепо провели и нисмо хтели да се чаролија заврши. Било нам је жао што се враћамо кући, а ово путовање и доживљаје ћемо памтити целог живота.

Филип Петриновић, 5/3

Интервју са Ивом Војновић

Ива Војновић, ученица шестог разреда, освојила је десет награда у катата. Ево шта нам је испричала о свом успеху.

Иво, како си одлучила да се бавиш каратеом?

Карате сам почела да тренирам са десет година јер су ме одувек привлачиле борилачке вештине. Карате ми се одмах допао јер спаја дисциплину, снагу и прецизност.

Колико дуго тренираш и где тренираш?

Тренирам већ две године у клубу „Раднички Београд“.

Освојила си десет награда. Која ти је најдража?

Најдраже ми је такмичење Куп Београда, где сам освојила свој први пехар. Тај тренутак ми је био посебно важан.

Колико пута се такмичиш месечно?

Такмичим се отприлике два пута месечно, понекад чак и више пута.

Који појас тренутно носиш?

Тренутно носим зелени појас, а следећи циљ ми је плави.

Да ли имаш времена за школу и дружење поред тренинга?

Имам, школа ми је веома важна, али се трудим да пронађем време и за пријатеље и хобије.

Шта би поручила нашим читаоцима?

Поручила бих им да се баве спортом јер вас он учи дисциплини, упорности и стрпљењу. Најважније је да верујете у себе и никада не одустајете.

Ива је доказ да се труд и посвећеност увек исплате. Честитамо јој на свим успесима и желимо јој још много медаља и пехара!

Дуња Ђорђевић, 6/1

Пливање

Пливањем се бавим већ осам година. Са три године сам кренуо у школицу пливања „Динамик“, а затим постао члан пливачког клуба „Ушће“ на Врачару. Тренер ми је Никола Мрмошанин, а дисциплина у којој се такмичим је 50 м прсно.

У другом разреду сам освојио прво место и златну медаљу на првенству Београда и друго место и сребрну медаљу на Државном школском првенству у пливању у Нишу. У трећем разреду освојио сам треће место на првенству Београда. Ове године освојио сам прво место и златну медаљу на првенству Београда и друго место и сребрну медаљу на Државном школском првенству у пливању, одржаном у Крагујевцу 10.12.2024. године.

На такмичење у Крагујевац сам ишао у пратњи родитеља и учитељице Јелене Нешић. Веома сам срећан и поносан на своје успехе. Наставићу вредно да тренирам и радујем се новим такмичењима и победама.

Марко Томашевић, 4/5

Оглас зеца

Испод грма чека зека
Као да је мука нека.
Њему треба шаргарепа
Наранцаста, а и лепа.
Сав се мучи, пренемаже
Платиће колико траже.
Ана Шибалић, 2/2

Оглас пса

Мој љубимац Чупко
Мек је као клупко
Шапице му мале
У длан би ми стале.
Веселе му крупне очи
Час је миран, а час скочи.
Реп му је кратак
Сместа му треба батак.
Анастасија Тошић, 2/2

Зекин оглас

Зека је оглас у новине дао
До друга њему много је стало
Признајем свима да имам страх
Посебно кад је у шуми мрак.
Можда би меда мој друг био
Од његове снаге
Страх би се склонио.
Анђелија Булатовић, 2/2

Оглас коале

Потребан друг чији је сан дуг
Потребна мекана грана
И еукалиптус као храна.
Од радости трема ме хвата
Мама у торби носи ми брата.
Ђурђа Василија Протић, 2/2

Оглас медведа

Захваљујем дрвету
за крушку једну
Једва сам је нашао
С дрвета је пала.
„Драго дрво, много ти хвала!“
Захвалницу шаље меда Чеда
Из тамне шуме пуне меда.
Емилија Петрић, 2/2

Свим ученицима,
наставничком
колективу,
осталим
запосленима
у школи,
пријатељима
и сарадницима
честитамо Савиндан!

Ликовна подршка:
Симонида Радоњић

Фотографије цртежа:
Небојша Дабих

Илустрације:
Радови ученика

Директор:
Јоца Стојков

Уреднице:
Снежана Костић Хавари
Наташа Станојковић

Наставничка редакција:
Драгана Цукић
Тања Милановић

Уредничка редакција:
Андреа Баша, 8/2
Лена Томановић, 8/2
Ђуња Круљ, 8/4
Софија Стефановић, 7/4
Нина Радичевић, 6/1
Лазар Реповић, 6/2
Ката Миловановић, 5/3
Филип Петриновић, 5/3

Сарадници:
Чланови
новинарске секције,
наставници и ученици
чији су радови
објављени

ИГЦ КОРАЦИ
лист Основне школе
„ИВАН ГОРАН КОВАЧИЋ“
Београд, Војводе Бране 18а
тел: 011/30-87-264

Интернет адреса:
www.skolaigk.edu.rs

E-mail:
direktor@skolaigk.edu.rs

Лист излази
два пута годишње

Штампа:
Школски сервис Гајић